

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 858

GOUDHAAR.

20 cent

Goudhaar en de lichtzinnige jongeman hadden plaats genomen aan een van de weinige nog onbezette tafeltjes.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

GOUDHAAR

HOOFDSTUK I.

DE GESTOORDE ZITTING.

Over het algemeen worden de zittingen van den politierechter in alle groote steden over de geheele wereld niet bijzonder druk bezocht, en in geen geval trekken zij zooveel publiek als de groote rechtszaken, die meer spreken tot de verbeelding van de massa, omdat de bedrjver of de bedrjfstster van het misdrijf hetzij een grooten naam heeft, hetzij door den aard van het vergrijp de aandacht heeft getrokken.

Meestal echter heeft de politierechter slechts te doen met zoogenaamde kleine misdadigers. Te New York moet hij echter bovendien menigmaal optreden als rechter van instructie in zaken, die, klein begonnen, al spoedig uitgroeien tot een groot proces, en aan zijn competentie onttrokken worden.

In ieder geval bestond er dien morgen zeer groote belangstelling voor een zaak, die zich tamelijk geheimzinnig liet aanzien, en waarvan de hoofdpersoon een vrouw was.

Zij was drie dagen tevoren gearresteerd op een eigenaardige wijze, zeer zwak, bijna stervend, en in dien korten tijd was zij vol-

komen genezen.

De bladen verklaarden algemeen, dat men in deze vrouw een zeer gevaarlijk misdadigster had weten te vatten, en drongen erop aan, haar onmiddellijk naar een deugdelijke gevangenis te sturen, in afwachting van de instructie, die stellig tegen haar geopend zou worden, want de bewuste vrouw had heel wat op haar kerfstok, en was betrokken geweest bij belangrijke smokkelzaken, bij welker afwikkeling het zeer warm was toegegaan, en die zelfs tot geregelde vuurgevechten met de politie had geleid.

Omtrent den naam van de gearresteerde scheen eenige twijfel te bestaan. Sommige veelgelezen bladen spelden dien naam als Marya Lanescu, en maakten een Romeensche van haar, anderen weer drukten hem af als Marie Lanesse, en verzekerden, dat zij geboortig was uit Parijs, en er waren nog weer andere persorganen, die kortweg verzekerden, dat het meisje geboren was aan de oevers van de Spree in de Berlijnsche voorstad Weissensee, en eenvoudig Mariechen Lanz heette.

Maar hoe dan ook haar werkelijke naam was — iedereen kende haar het best en vreesde haar het meest onder haar bijnaam „Goudhaar.”

Van daar de opschudding der nieuwsgierigheid en de gespannen verwachting, teweeg gebracht onder een groote schare inwoners van New York, die de politie kortweg pleegde aan te duiden met den verzamelnaam van het „Grauw”.

Wel te verstaan — tot dat Grauw werden ook gerekend de rijkgeworden dranksmokkelaars, die rondreden in dure auto's, en zich in gezelschap van met diamanten getooide vrouwen veelvuldig vertoonden in de dansings van Broadway en Ommelanden, de houders van clandestiene drankhuizen, door den New Yorker aangeduid met den eigenaardigen naam van „Speakeasy”, de speelhuishouders, de smokkelaars van opium, cocaïne, heron en andere bedwelmende middelen, de handelaars in blanke slavinnen, en soortgelijk gespuis, dat soms maar al te moeilijk te onderscheiden is, wat het uiterlijk betreft, van den rustigen, gezeten burger.

Niemand begreep, hoe Goudhaar eigenlijk in handen van de politie was geraakt. En wie alle verslagen las, die begreep er nog veel minder van, want bijna ieder blad had een andere lezing van het geval. Het was duidelijk dat zij alle, zooals men dat populair pleegt uit te drukken, „er maar een slag naar sloegen”, niet op de hoogte waren van de waarheid, en er dus maar op los fantaseerden.

Nu spreekt het vanzelf, dat ijverige journalisten dadelijk inlichtingen hadden trachten te verkrijgen bij de politie, maar daar moest zij tot de beschamende ontdekking komen, dat die er zelf niet heel veel van wist. Het was een vreemde zaak, maar madame Goudhaar, dat allergevaarlijkste schepsel, die langgezochte misdadigster was haar, om zoo te zeggen, als een rijpe vrucht in den schoot gevallen, of „op een presenteerblaadje thuis gebracht,” zooals inspecteur Lannoy van het hoofdbureau het grinnikend uitdrukte.

Goudhaar zelf had volstrekt geweigerd, inlichtingen te geven, en men moest dus wel volstaan met de aanduidingen, die uit de feiten zelf voortvloeiden: Men had haar, op een aanwijzing van een onbekende in gezelschap van een doode en vier zwaar gewonde mannen waarvan er drie volkomen bewusteloos waren, aangetroffen in een zeer zonderling verblijf, en wel in een prachtig ingerichte woning, die

zich diep onder den grond bevond, die haar tot schuilplaats had gestrekt, en die te vinden was geweest in de buurt van de Flatbush Avenue. Meer speciaal onder Pineapple Street, welke straten te vinden zijn in Brooklijn, aan de overzijde van East River.

De doode liet uiteraard niets los, de zwaar gewonde zei ook niet veel, en de bewusteloozen, die pas na drie dagen weer bijkwamen, weigerden uit beginsel iedere inlichting. En waarschijnlijk niet alleen uit beginsel, maar ook uit vrees.

Want het was al spoedig uitgemaakt, dat alle vijf kerels, de doode, de zwaargewonde en de drie bewusteloozen behoorden of behoord hadden tot een zeer te duchten bende misdadigers, genaamd de Bende van het Kwade Oog.

Dat Goudhaar ook tot die bende behoorde, stond vast. Verder was het niet twijfelachtig, dat zij op het tijdstip van haar arrestatie, lijdende was aan een eigenaardige, onbekende ziekte, een soort van verstijving, waaruit zij echter snel genas, als gevolg misschien van een inspuiting, die men haar had toegediend, en waarvan men het merkteken vond bij haar linker oksel.

Het spreekt vanzelf dat het publiek wilde weten, wie de onbekende was, die de politie, op het spoor van dit uiterst gevaarlijke persoonje had gebracht. In dat opzicht echter had het de politie niet te benijden, want die had het even eens graag willen weten.

Zij had een telefonische mededeeling ontvangen, met zeer nauwkeurige aanwijzingen, die zij natuurlijk had opgevolgd, zooals haar plicht was, en onder den grond Goudhaar en haar kornuiten gevonden. Zij had zelfs, zoodra zij weer boven de aarde was, met de revolver een vinnigen aanval moeten afslaan van een klein troepje bandieten, die getracht hadden, de arrestante te bevrijden. Dat was niet gelukt, en een van de aanvallers had, naar Amerikaansche mode, in het stof moeten bijten, of beter gezegd in het asphalt, en zijn bemoeizucht met den dood moeten bekoopen.

Hoe dit alles ook mocht zijn — men had Goudhaar in handen, en dat was voorloopig zeker een felicitatie waard! Er waren op zijn minst drie misdrijven van belang, waarbij deze buitengewoon mooie vrouw een rol van beteekenis had gespeeld. En er waren er zeker wel een dozijn, waarvan dat met vrij groote zekerheid kon worden aangenomen. Het was nu de taak van de politie, dit uit te maken,

en was het eenmaal uitgemaakt, dan zou de Justitie er wel voor zorgen, dat madame Goudhaar, Lanescu, Lanesse of Lanz, voor zeer langen tijd werd opgesloten achter stevige, betrouwbare tralies.

Welnu, het geheimzinnige van de zaak zoowel als de naam van de hoofdpersoon trokken leegloopers, en nieuwsgierigen, vrienden en belangstellenden in grooten getale naar dat niet zeer groote, sombere en grijze huis aan Flatbush Avenue, alwaar politierechter Hanslow streng maar rechtvaardig zijn zittingen placht te houden, en recht deed. En hij keek dien morgen nog strenger dan anders, want hij begreep maar al te goed, dat dit een heel wat ernstiger zaak dreigde te worden dan een gewone ladelichting, een diefstal van een brood, of een kloppartijtje tusschen najverige buurvrouwen.

Hij had reeds, onder het snelle afdoen van een paar onbeduidende zaken, zijn blikken laten dwalen over de geheel gevulde tribune, die maar hoogstzelden voor meer dan een tiende gedeelte bezet was, en waar de menschen vol ongeduld zaten te wachten, op het hoofdnummer, op de „Clou”.

En hij moest constateeren, dat er onder die nieuwsgierigen en belangstellenden heel wat kerels waren met verdachte tronies, waarvan hij er zelfs eenige erkende, omdat zij al eenige malen „voor het hekje” hadden gestaan, beschuldigd van een of ander misdrijf.

Achtereenvolgens werden snel de zaken terecht van een autodief, een handgauwe fabrieksarbeidster, die een collega met een groote schaar had bewerkt, een dikke vrouw, die er een sport van maakte, de waschlijnen van anderen binnen te halen, met inhoud natuurlijk, en tenslotte een oud mannetje, dat nagemaakte biljetten voor een belangrijke boksmatch had verkocht.

Toen brak het groote oogenblik aan.

Het ging zoo vlug, dat het reikhalzend publiek ternauwernood begreep dat het groote oogenblik was aangebroken, toen Goudhaar al voor het hekje stond, begeleid door een stoeren agent, en onder het loopen nog snel het prachtige, dikke goudblonde haar kammend.

Ook nu, hadden zelfs haar ergste vijanden moeten toegeven, dat Marya of Marie niet alleen haar bijnaam volkomen verdiende, maar ook zeer mooi was, zelfs nu haar gelaat wat bleek zag, en de hulp van kunstmiddelen sedert eenige dagen had moeten ontberen.

Zij was slank, zonder mager te zijn, haar blauwe oogen waren zeldzaam groot en glanzend, haar mond was klein en lokkend, het neusje was fijn gevormd. Om kort te gaan — Goudhaar was een schoonheid, zelfs in het land van den dollar, dat bekend is om zijn mooie vrouwen.

Zij scheen volkomen onverschillig te zijn voor haar omgeving en stond rustig naar den politierechter te zien, na een snellen blik te hebben laten glijden over het publiek in de kleine zaal, den agent naast haar, de weinige verslaggevers, en den ijverig op zijn schrijfmachine tikkenden griffier.

Hanslow snuffelde wat in zijn papieren, in zich zelf brommend, klemde toen zijn zwart omrande lorgnet wat vaster op zijn zwaren neus, vouwde zijn dikke, witte handen als tot een gebed ineen, keek Goudhaar strak aan, en begon met de gebruikelijke vraag :

— Je naam ?

— Ze noemen mij Goudhaar ! antwoordde de arrestante, en zij keek den rechter met een schalksch lachje aan.

— Je bijnaam interesseert mij niet, beklagde ! Ik wil weten hoe je ware naam is !

— Maria Lanesso !

Aan de perstafel keek men elkander verbaasd en ook met eenig leedvermaak aan. Niemand had dus den naam goed gespeld ! Goudhaar scheen dus een Italiaansche te zijn. Maar dan moest zij al heel lang in Amerika vertoeven, want zij sprak het Engelsch zonder eenig accent, of het moest dan zijn het afschuwelijke, echte New Yorksche, dat het Engelsch van den Yankee menigmaal onverstaanbaar maakt voor een Engelschman !

Maria gaf haar leeftijd op — twee en twintig jaar — en vervolgens haar geboorteplaats — Palermo.

Ondertusschen stond ze zachtjes heen en weer te wiegelen, nu en dan den blik terzijde wendend, en met een onbeschaamd lonkje kijkend naar de verslaggevers aan de pers-tafel of naar een paar uit beroepsijver binnen gelooopen advocaten, die met zes man waren komen opdagen, en vol belangstelling naar haar keken.

De dikke, witte handen gingen voor een oogenblik uit elkander, en begonnen de papieren weer om te bladeren. Toen klonk weer de zware stem van Hanslow :

— Je staat hier voor het oogenblik terecht, Maria Lanesso, wegens een zaak, die zich zeven maanden geleden heeft afgespeeld in Herald

Square, en waarbij een banklooper zwaar werd gewond. Wij hebben de zekerheid dat je daar aan debet bent, en aanstonds zullen getuigen dat bevestigen. Maar voor we daartoe overgaan, verlang ik eenige inlichtingen van je omtrent het zonderlinge geval van je ontdekking in dat onderaardsche paleisje aan de Flatbush Avenue. Wat is dat voor een woning?

— Wel, dat is mijn zomerverblijf! antwoordde Goudhaar onbeschaamd. U weet hoe snikheet het kan zijn in deze stad, en daar beneden is het heerlijk koel!

— O, ik weet plekjes, die nog heel wat koeler zijn! hernam Hanslow sarcastisch. Ik hoop voor jou, dat je daar niet tegen je zin terecht komt!

De griffier lachte beleefd, hierin bijgestaan door een paar aankomende verslaggevers, die den politierechter tot vriend wilden houden, en deze ging voort:

— Het rapport zegt, dat de agenten je daar in een toestand van verstijving op een soort van praalbed vonden liggen! Hoe kwam je in dien toestand?

Goudhaar keek Hanslow strak aan, en antwoordde pas na eenige oogenblikken langzaam:

— Ik had een zware ziekte achter den rug!

— Welzoo? Laat ik je dan even zeggen, hoe de zaak zit, beklaagde! Je bevond je in dien toestand, omdat een mededingster je had willen vergiftigen! De onbekend gebleven man, die de agenten op je spoor bracht, heeft ons dat medegedeeld, en hij kon het weten, want hij is dezelfde, die je het tegengift heeft toegediend — nadat je vriend professor Shirley daartoe een vruchteloze poging had gedaan! Tot dank voor dat alles heb je dien onbekenden redder willen vermoorden! Hij wist pas op het laatste oogenblik te ontdekken, na drie van je vrienden bedweld te hebben, en in wettige zelfverdediging een vierde te hebben neergeschoten! Wat heb je daartegen in te brengen?

Goudhaar stond doodstil, met de beide kleine handen leunend op het hekje. Haar gelaat was bijna onkenbaar veranderd. Het was niet zacht meer en schoon — het was op een afschuwelijke wijze vertrokken, en de blauwe oogen schoten vuur.

— Komaan, Maria Lanesso! hernam de politierechter ongeduldig. Zeg de waarheid! Ontkennen baat je toch niets! De gerechts-

arts heeft je onderzocht, en onder je linker oksel een kleine snede gevonden, waar de injectie werd gedaan. In een kom, die we in je slaapvertrek vonden, is nog een weinigje aangetroffen van de zelfstandigheid, waarmee je werd ingespoten. Een onderzoek heeft reeds uitgemaakt, dat het een zeer zwaar vergif is, dat echter in dit geval als tegengift heeft gewerkt! Wie was de vrouw die je wilde dooden? beklaagde.

— Ik weet van niets! antwoordde Goudhaar op doffen toon.

— Je weigert te antwoorden? Het zal je geen goed doen, bedenk dat! Wie was de man die je gered heeft?

— Ik weet niet wat gij bedoelt!

— Waar is professor Shirley, jullie Chef, jullie aanvoerder, die opzettelijk en om jou van den dood te redden uit Berlijn is gekomen, verstopt aan boord van de Zeppelin, die dezer dagen is aangekomen?

— Ik ken niemand van dien naam!

— Neen? Nu, misschien kom je wel op die woorden terug! De oude deugniet is hier, in New York, we hebben er de bewijzen van.

— Als dat zoo is — waarom vraagt U mij dan? riep Goudhaar op brutalen toon. En wat die zaak in Herald Square betreft, waar zijn de bewijzen, wie heeft me gezien?

— Heb maar geduld — dat loopt niet weg! antwoordde Hanslow kalm. Wij zullen eerst deze aangelegenheid afwikkelen! Waarschijnlijk zullen je vrienden, die in onze handen zijn, wel wat mededeelzamer zijn! Wat de bankroof betreft — ik ben bang dat je dat een paar jaren zal kosten, Maria! Ik kan je nu al wel zeggen, dat een van je medeplichtigen eindelijk heeft doorgeslagen! Je kent die uitdrukking zeker wel?

Goudhaar werd aschgrauw, en weer liet zij dat sissende geluid hooren, en daarop keek ze snel in het rond.

Op dat oogenblik liet zich bij een van de deuren eenig gerucht hooren. Het klonk als een korte worsteling, op de gang.

De agent die naast de vrouw stond keek verstoord om, en dat was de laatste beweging, die hij in langen tijd zou maken.

Een man op de tribune was opgestaan, en had zijn revolver op hem afgevuurd. Hij moest een uitstekend schutter zijn, want de agent viel om, als een gevelde eik, midden in de borst getroffen.

De agent die daar boven de wacht hield wilde op den schutter toespringen, maar een

vreeselijken slag met een looden knuppel tegen zijn slaap deed hem neerstorten.

Goudhaar moest alles geweten hebben, en onderricht zijn wat zij te doen had want de agent naast haar lag nog niet lang uit, of zij was al bij de deur, die eveneens door een agent werd bewaakt, maar alles ging zoo bliksem-snel, dat ook deze man geen gelegenheid kreeg, om van zijn wapen gebruik te maken.

Want reeds vloog de deur open, en twee kerels drongen binnen, met de petten diep in de oogen getrokken, waarvan er een hem met een slag, die een os zou hebben geveld, tegen den grond sloeg.

De agent in de gang scheen reeds overrompeld te zijn, en lang languit voor de deur.

Met een luiden lach wipte Goudhaar over het lichaam heen, en was het volgende oogenblik verdwenen, voor het opgewonden publiek, dat luid schreeuwde, van zijn schrik en zijn

verbazing bekomen was.

Twee mannen echter schenen volkomen hun kalmte te bewaren. Zij waren onmiddellijk opgesprongen, openden de deur die tot de tribune toegang gaf, bereikten de bovengang, en snelden de trap af, die toegang gaf tot de groote vestibule.

Hijgend van het harde loopen bereikten zij de straat, en keken naar links en rechts.

Maar alles was hier volkomen rustig.

De duivelin is ontsnapt langs den zijuitgang! riep de oudste van de beide mannen, en zijn staalgrijze oogen schoten vuur. Maar wij geven het niet op, Brand. Zij is nog niet van ons af — Zij niet, noch die schurk van een Shirley!

En haastig verdwenen zij in een zijstraat.

Die twee mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijken vriend Charles Brand.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

BROADWAY TE MIDDERNACHT.

Er waren eenige dagen verlopen, sedert de zoo dramatische ontvoering van Maria Lanesso, anders gezegd Goudhaar, uit de rechtszaal. En nog had de politie geen spoor van het gevaarlijke schepsel kunnen terug vinden.

De onderaardsche woning was natuurlijk voortdurend scherp en in het geheim bewaakt, maar men had met slimme lieden te doen, geen van de bendeleden vertoonde zich daar beneden, of zelfs maar in de omstreken van het huis, onder welks vloer de gang begon, die zich uitstreckte tot aan het weelderige verblijf van madame Goudhaar, die behandeld werd als een Koningin, en voor wie een voor-malige bierkelder, behoorende tot een brouwerij, ten koste van veel geld was omgetooverd tot een waar paleisje.

Ook den scherpschutter kon men niet terug vinden, die het noodlottige schot had afgevuurd op den ongelukkigen agent, die Maria had moeten bewaken.

Slechts een van de kerels, die in de gang op post hadden gestaan, en den agent bij de deur hadden neergeslagen, kon nog juist bijtijds worden gegrepen, maar die haalde op alle vragen met een minachtend lachje de schouders op — en zweeg.

Pas later bleek dat deze rol den man niet zoo moeilijk had kunnen vallen, want hij wist inderdaad volstrekt niet, waar Goudhaar of Professor Shirley zich ophielden, evenmin als de bendeleden dit wisten, op enkele zeer weinige uitzonderingen na.

Zoo moest er ergens in de reuzenstad een jonge Italiaan rondloopen, die gedoodverfd werd als een zeer intieme vriend van Goudhaar en naar hem zocht men met den grootsten ijver, zonder hem te kunnen vinden.

En intusschen waren Raffles en Brand nog steeds in de miljoenenstad ofschoon Brand niets liever zou hebben gewild, dan maar zoo spoedig mogelijk weder te vertrekken. Hij dachtte gevaar, en hij begreep maar al te goed, dat het leven van Raffles geen Amerikaansche cent meer waard was wanneer hij ooit zou worden ontdekt door leden van de Bende van

het Kwade Oog. Die haat bestond trouwens al jaren, en het Genootschap der misdaad had nog altijd een appeltje te schillen met zijn felsten vijand, slimmer dan de beste politiemans, vasthoudend als een bulhond, en begiftigd met een zeldzame scherpzinnigheid.

Het volgende korte gesprek had plaats in den laten avond van den derden dag, nadat Raffles met zijn vliegmaschine, na een voor-spoedig en zeer snelle overtocht niet ver van New York was geland en in een van die saaie hotelkamers, zooals een stad als deze ze bij tienduizenden telt, en die op elkander gelijken als twee druppels water.

Die kamer was gelegen op de negentiende verdieping van een geweldig groot hotel, aan Maiden Lane gelegen, alwaar zij dienzelfden dag hun intrek hadden genomen, onder het mom van handelsreizigers, die met hun eigen auto reisden. Henderson had een kamer in hetzelfde hotel, maar voor alle zekerheid deden zij alsof zij vreemden voor elkander waren.

Brand begon :

— Je bent dus niet voornemens, Edward, zoo spoedig weer te vertrekken ?

— Zeker niet, Brand ! Denk eens aan — ik ben in mijn eigenliefde gekwetst, het ergste wat een man kan overkomen ! Ik wilde er getuige van zijn, hoe dat canaille onschadelijk werd gemaakt — en voor mijn oogen, als het ware om mij te bespotten, wordt zij door eenige schurkachtige helpers ontvoerd ! En dan zou ik mijn boeltje pakken, mij voor geslagen verklaren, en terug keeren ? Ik denk er niet aan !

— Maar mij dunkt dat je je als winnende partij kunt beschouwen ! riep Brand op een toon van wanhoop. Om je daarvan te overtuigen zal je me moeten toestaan, in het kort te memoreeren, wat er geschied is !

— Ga je gang maar ! zeide Raffles glimlachend.

— Nu dan, vier dagen geleden stijgen wij met den Luchtduivel dicht bij Londen op, om je nieuwe motor te probeeren, tijdens die proeftocht geraken wij boven de Oceaan, het

toeval doet ons de „Graf Zeppelin” passeeren, of liever inhalen, en boven op die reuzensigaar zien wij een klein, zwart stipje. Wij dalen op weinige meters van de reuzenbalon — en het kleine stipje ontpopt zich als professor Owen Shirley, een zeer berucht heerschap, voormalig geneesheer, en thans een der voornaamste aanvoerders van de Bende van het Kwade Oog. Jij bent nieuwsgierig, je wilt weten wat dat te beduiden heeft, en wij volgen den kerel tot het vliegveld toe. Wij volgen hem nog verder, wij dringen een andersmans huis binnen, tot onder den vloer, en wij vinden Shirley terug naast het prachtige praalbed van madame Goudhaar, die stervende is, en vergiftigd werd, door een jaloersche vriendin.

— Dat alles is volkomen waar, en natuurgelouwe weergegeven, Brand! prees Raffles hem glimlachend. Zijn wij er haast?

— Bijna! In mijn schuilhoek verneem ik dat de Bende Shirley te hulp heeft geroepen om Goudhaar te genezen — omdat de giftmengster een van zijn eigen vergiften heeft gebruikt, waarvan hij zelf alleen het tegengift kent. Hij moet erkennen dat hij te laat is, ik, ezel, die ik ben, maak wat gerucht, de schelmen ontdekken mij, en ik sta op het punt, voor mijn indiscretie te boeten, als jij en Henderson ten tooneele verschijnen. Om ons allen te redden bied je aan, Goudhaar te genezen. Je slaagt daar ook in, en bij wijze van dankbaarheid wilde die schurk van een Shirley je maar dadelijk naar de andere wereld zenden — want hij weet wie je bent, zoo goed als de lieve Goudhaar het weet, die het hardst om je dood schreeuwt. Maar wij verdedigen ons, jij schiet een van de benedeleden neer, Shirley verdwijnt door een valdeur, jij telefoneert de politie, en die licht de bevallige Goudhaar van haar prachtig bed, en neemt haar mee. De rest speelt zich in de rechtszaal af — en het treurig einde van de zaak is bekend!

— Zoo heel treurig was het toch niet, Brand! zeide Raffles met een glimlach want voor wij vertrokken, hebben wij kans gezien, haar juweelen mee te nemen, ter waarde van zoowat twintig duizend Dollars! Noem je dat niets?

— Wel, laten wij ons daar dan mee tevreden stellen, en deze stad verlaten! Ik dans nog liever op een vulkaan! Londen is, wat veel van zijn wijken betreft, niet bepaald een Zondagsschool, maar het is een Paradijs, vergeleken bij New York!

— Geen overdrijving, Brand waarschuwde

Raffles! Wij zitten er midden in, en daarom komt het ons wat opwindend voor — —

— Opwindend? Zeg maar gerust dat ik het gevoel heb, alsof er om iederen straathoek een lid van de Bende van het Kwade Oog te voorschijn zal treden, die een bom naar mij zal gooien! Een beetje emotie — wel, dat mag ik wel, maar deze voortdurende zenuwschokken zullen mij nog den dood aandoen!

Raffles liet een vroolijk gelach hooren, klopte Brand op den schouder, en zei:

— Komaan, mijn jongen, je praat als een oud besje. Ik weet dat je er niets van meent. Wij blijven hier — op zijn minst totdat Shirley en dat gevaarlijke Italiaansche caronje met haar blonde manen in den nek zijn gevat! Zet je hoed op — Wij gaan Broadway eens bezichtigen.

Raffles sprong veerkrachtig op, zijn oogen schitterden. En Brand kon er niets aan doen — hij moest hem vol bewondering aanzien, zooals hij daar stond, jeugdig nog, al grijsde eventjes het haar aan de slapen, kaarsrecht, sterk en veerkrachtig als de kling van een schermdegen, met schitterende oogen, en een lachende mond, een gentleman van top tot teen, in zijn smoking — en toch was het maar een confectiegewaad, in allerijl aangeschaft.

Raffles had zijn overjas al over den arm geworpen, en zijn hoogen hoed gegrepen. Een zucht onderdrukkend volgde Brand zijn voorbeeld.

Maar hij zorgde er wel voor, zijn kleine browning in zijn zak te laten glijden! Raffles sloot de kamer af. Met de lift daalden of liever vielen zij naar beneden, want het was een expreslift, en die zakken met de snelheid van een spoortrein.

Tien minuten later stonden zij aan het begin van Broadway, dat zich voordeed als een ravijn van licht, groen, geel, blauw, rood licht — licht in allerlei tusschentinten, stil of beweeglijk, rond draaiend als wieden, zonnen, raderen, sterren van vuur, licht dat in dikke bundels van de wolkenkrabbers neerdaalde en opsteeg, tot in den hemel, waar vertichte vliegtuigen met pikzwarte rookwolken monsterachtig groote reclames tegen het zwerk teekenden, die dan belicht werden door de schijnwerpers daar beneden. Lichtletters van vier meters hoogte waren aangebracht tegen de gevels van bioscopen en revue-theaters, en men werd schier verblind door het witte licht, dat neergudste langs den gevel van een anderen schouwburg, waar veertig

dansmeisjes op wel tien meters boven den grond langs een heel smal plankier liepen, en aldus, het publiek een voorproefje gaven van wat daar binnen te bewonderen zou zijn.

De werkelijke dag kon niet helderder zijn dan deze kunstmatige, die de oogen pijn deed. Er was een onophoudelijk gedrang, want de Broadway doet zijn naam volstrekt geen eer aan, en is, naar onze moderne begrippen, bijna overal tamelijk smal. Het krioelde er van auto's, van de smerigste taxis, toebehoorende aan snorders, tot de duurste, gesloten wagens, waaruit elegante vrouwen stapten, meestal vergezeld door heeren, maar ook dikwijls genoeg geheel alleen.

Raffles en Brand gingen langzaam verder, te voet, langs het beroemde Roxy Theater, een van de kostbaarste bioscopen ter wereld, waarvan de bouw ettelijke miljoenen heeft gekost, totdat zij de bocht bereikten bij Barclay Street.

Broadway is daar een weinig breeder, maar de drukte is er ook zooveel grooter, want hier is een kruispunt van wegen.

In het begin van Barclay Street, ongeveer vier huizen van den hoek af, gaapte de toegang van een weelderig restaurant, gloeiend als een oven, en waarvoor een in fijn, bruin laken gekleede portier, met een gelaat zwart als schoensmeer, trotsch heen en weer stapte.

Maar de ingang was ook het eenige, waar

uitbundig licht te zien was, voor het overige was het hooge huis bijna geheel in duisternis gedompeld — tenminste straalde het geen eigen licht uit, en ontving alleen den weerschijn van de lichtreclames op Broadway.

Raffles scheen een oogenblik in gedachten voort te gaan, toen vatte hij plotseling Brand onder den arm, stak op een gunstig oogenblik de straat over, en liep recht op het restaurant toe.

— Gaan we hier binnen? vroeg Brand met een weinig tegenzin, want het nachtrestaurant, hoe weelderig het ook scheen, boezemde hem wantrouwen in, zonder dat hij kon zeggen, waarom.

— En dat zoo vlug mogelijk, Brand! Ik geloof dat er werk aan den winkel is!

— Hoe zoo?

— Wel, ik zag daareven een prachtige auto stilstaan voor den ingang, en daaruit stapte een jonge man, verre van nuchter!

— Je wilt toch geen dronkaards gaan bekeeren, vroeg Brand vol afschuw?

— Lieve hemel neen, dat zou in een droog gelegd land onbegonnen werk zijn! gaf Raffles ten antwoord.

— Waarom stel je dan belang in dien dronkaard?

— Omdat hij in gezelschap was van een heel mooie vrouw — en die vrouw was Goudhaar!

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret”!

HOOFDSTUK III.

WHISKY, KAARTEN EN REVOLVERS.

Brand had zelfs nog geen uitroep van ongehoof kunnen slaken of Raffles had hem reeds naar binnen getrokken.

De negerportier wierp hem een snellen, onderzoekenden blik toe, en tikte toen aan zijn met veel goud versierde pet.

Zij kwamen aanstonds in een groote vestibule, waar zij hun hoed en jas moesten afgeven in de vestiaire.

Er stonden eenige rustbanken, wat gemakkelijke stoelen rondom lage tafeltjes, en geheel achter in voerde een marmeren trap, die alleen al een fortuin gekost moest hebben, naar het ruime portaal van de eerste verdieping.

Van de vestibule uit zag men op dat portaal een viertal deuren, maar er waren er stellig meer, links en rechts, die echter niet meer te zien waren.

De vier deuren in kwestie zagen alle uit op het portaal, en als men van daar een tiental schreden recht voor zich uit deed, dan stond men voor de prachtige marmeren ballustrade, die het portaal, of beter gezegd den overloop afsloot.

Die ballustrade was ternauwernood een halve meter hoog, en de overloop bevond zich ongeveer vijf meters boven den parketvloer van de vestibule. De marmeren trap bevond zich ter rechter zijde daarvan. Links van die trap, in den achterwand dus van de vestibule, bevonden zich eveneens twee deuren, waarvan er een naar alle waarschijnlijkheid naar de keukens voerde, want men zag daaruit onophoudelijk vlugge kellners te voorschijn komen, de pantalons keurig in de vouw, en met hagelwitte, korte buisjes aan.

Dit was dan ook een deur, die gemakkelijk naar twee kanten open ging, zoodat men haar desnoods met den voet kon openduwen.

Deze kleine tooneelbeschrijving is noodig, om het verdere verloop met eenige kennis van zaken en beter begrip te kunnen volgen.

De vestiaire, zooeven genoemd, bevond zich aan den voet van de trap en besloeg den geheelen rechter wand tot de vestibule.

Daartegenover waren hooge deuren, ter halver hoogte met matglas afgeschoten, en

die toegang gaven tot een leeskamer en een biljartzaal.

De twee vrienden bevonden zich toevallig alleen op de trap, die naar boven voerde. Toen pas zeide Brand op zachten toon:

— Je moet je toch vergist hebben, Edward! Dat schepsel zal toch niet zoo onbeschaamd zijn, zich nu al in het openbaar te vertoonen!

— Brand, je schijnt nog altijd de toestanden in deze stad niet goed te begrijpen! Het is zeer goed mogelijk, dat zij zich hier op ongevaarlijk terrein weet! Begrijp je wat ik bedoel?

— Niet het flauwste idee van!

— Nu dan, het is zeer goed mogelijk dat dit een restaurant is, dat onder de bescherming staat van een politieautoriteit! Wordt het je nu duidelijker? Schelmen die hier eenmaal binnen kunnen komen, worden tot geen prijs gearresteerd, want de baas van de onderneming is een vriend van een of andere politieinspecteur!

— Ongelooflijk! riep Brand uit.

— Mijn waarde, die uitroep is al zeer te onpas! hernam Raffles hoofdschuddend. Ik ben verplicht je er op te wijzen, dat dergelijke dingen bij ons te Londen ook voorkomen, al is het dan gelukkig in veel mindere mate. Het is nog pas kort geleden sedert een opzienbarende zaak aan het licht bracht dat een zeer bekende ambtenaar van Scotland Yard in zeer intieme, vriendschappelijke betrekking stond met den eigenaar van een paar clandestiene speelhuizen, door wien hij zich liet betalen!

— Dat is waar — dat vergat ik! zeide Brand berouwvol. Bij ons is het ook niet zoo, zooals het behoort. Je gelooft dus dat dit restaurant veilig voor haar is?

— Dat moet wel zoo zijn! Want zij had zich volstrekt niet vermomd, zelfs heur haar niet gekleurd! Zij moet dus wel heel zeker van haar zaak zijn.

— Wat is het hier eigenlijk voor een gelegenheid?

— Wel, een nachrestaurant!

— Het komt mij heel verdacht voor!

— Nu, dien indruk kreeg ik ook! Natuurlijk kan er gedronken worden, wees daar maar zeker van! En gespeeld ook, of ik moet mij sterk vergissen — en wie weet is het ook wel een beurs voor den smokkelhandel! Het feit alleen dat Goudhaar hier durft binnen gaan stempelt het tot een zeer dubbelzinnige onderneming! Wij zullen het spoedig genoeg zien! Hier moeten wij heen!

Zij hadden de trap bestegen, sloegen rechts af, en stonden al heel spoedig voor hooge, fraai gebeeldhouwde deuren, die door een tweeden portier zoo niet bewaakt, dan toch goed in het oog gehouden werd.

Ook deze man nam de twee bezoekers scherp op, scheen tevreden te zijn gesteld door hun uiterlijk, en opende de deur.

Zij stonden in een helder verlichte zaal, zeer groot, met een dansvloer in het midden, een jazz-orkest, een verhoogde gaanderij aan het einde tegenover de deur en een talrijk, elegant publiek — elegant tenminste, zoo op het oog te oordeelen.

Rijk gekleede vrouwen met veel schitterende juweelen, heeren in rok en in smoking, een nevel van geurige tabaksrook, en de lucht van kostbare spijzen, die hier en daar werden aangedragen.

Er was een tamelijk groot tooneel met een gordijn van gebloemde, gele zijde, en men was juist bezig met een dansnummer.

Van het tooneel voerde een breede trap de zaal in, naar een middenpad, en zestien dansmeisjes waren juist komen binnen huppelen, kwamen dansend de trad af, en bewogen zich dansend langs het breede middenpad, tusschen de tafeltjes der soupeerenden door.

Met een enkelen oogopslag zagen Brand en Raffles, dat men zich hier aan het drankverbod in het minst niet hield — er werd champagne en bourgogne gedronken, alsof er nooit een Vollstead Wet bestaan had, en evenmin een Pussyfoot.

Het tweede wat zij zagen was, dat de zaal zeer goed was ingericht voor het doel — zij had wel vier breede deuren, die heel gemakkelijk geopend schenen te kunnen worden, van de zaal uit, en waardoor de bezoekers, als zij dat verkozen, in allerijl het hazenpad konden kiezen, en vluchten langs de breede gang, die de zaal bijna overal omsloot, en van waar vier trappen op verschillende punten naar omlaag voerden, niet naar de vestibule evenwel, maar naar kleine, donkere zijstraatjes, waar het niet

zoo gemakkelijk was, den weg te vinden. Die straatjes vormden als het ware den achterkant van de coulissen — en die zaal was de schitterende voorzijde, waar men niets anders zag dan vroolijke gezichten, en rijk gekleede menschen.

Ook op de galerij kwamen enkele deuren uit, en nu en dan ging er van die deuren langzaam een open, en zag men een hoofd verschijnen, of alleen maar een gezicht, dat zich even in alle richtingen bewoog, en dan weer verdween.

En het derde, wat Raffles en Brand zagen was madame Goudhaar in hoogsteigen persoon.

Zij scheen zich volkomen op haar gemak te gevoelen, en volstrekt niet beducht te zijn voor eenig gevaar. De oogen schitterden, de kleine mond lachte, en nu en dan deed zij een trekje aan een sigaret.

— Zij ziet er niet naar uit, alsof je haar een paar dagen geleden haar juweelen hebt afgenomen, Edward! fluisterde Brand zachtjes.

— Oh, zij verkeert in de meening, dat zij heel gemakkelijk nieuwe kan krijgen! Vergis ik mij niet, dan is ze op dit oogenblik bezig, in die richting te werken! Dat aangeschoten heerschap, dat bij haar is, moet zeker geplunderd worden!

Brand keek een oogenblikje naar den nog jongen man, die half met zijn rug naar hem toezat, en toen ging zijn blik naar boven, naar de gaanderij, waar juist weer een deur openging.

Er verscheen een bleek mannengezicht, met zeer zware wenkbrauwen, en daaronderuit keken twee stekende oogen een kort oogenblik aandachtig naar beneden, naar het tafeltje, waaraan Goudhaar met haar vriend gezeten waren.

Vervolgens ging de deur zachtjes weer dicht.

— Het is vreemd, maar ik heb het gevoel, alsof er hier iets gaande is — alsof er gevaar in de lucht hangt! zeide Brand weer, even zacht als zoeven.

— Dien indruk kreeg ik al, zoodra ik binnentrad, Brand! Er is iets aan de hand, maar wat het is, daarvan heb ik nog geen begrip. Onze vriendin Goudhaar schijnt zich intusschen volkomen op haar gemak te gevoelen! Dit huis schijnt voor haar te zijn wat een Gezantschap is voor den politieken vluchteling! Dit restaurant is, zou men bijna kunnen zeggen „Taboe”. Zij meent zeker te weten dat ze hier onschendbaar is! Het kan dus niet anders, of de politie-

kapitein van de wijk moet tot haar vrienden behooren, of tot de vrienden van dien grooten, zwarten kerel daarginds met zijn gepomadeerden knevel en zijn glimmend hoofdhaar! Dat is stellig de eigenaar van deze voordeelige inrichting, Marcello Busone.

Brand keek in de aangeduide richting. Signor Busone wandelde langzaam, heel indrukwekkend in zijn smoking en zijn smetteloos overhemd, met een groote, pikzwarte sigaar tusschen de dikke lippen door de zaal, bleef op eenigen afstand van het tafeltje, waaraan Goudhaar met haar metgezel gezeten was, staan, en keek toen scherp en aandachtig naar het tweetal, maar vooral naar den beschonken jongeling, die heel wat praats had, en telkens opnieuw om champagne schreeuwde, ofschoon hij blijkbaar al meer dan genoeg op had.

Toen draaide hij zich langzaam op zijn hielen om, en keerde op zijn schreden terug en Brand zag een gevaarlijk licht in zijn oogen, en een dreigenden rimpel in zijn laag voorhoofd.

Het volgende oogenblik was hij weer verdwenen, zonder dat iemand op hem scheen te hebben gelet, de dansgirls warrelden opnieuw langs het breede gangpad, met hun beenen schoppend en hunne lichamen in allerlei bochten wringend, de jazz gilde, er werd geschreeuwd en gelachen.

Raffles en Brand bleven rustig waar zij waren, ofschoon een gediensig kellner hen al twee keeren een tafeltje had willen aanwijzen, waar reeds een tweetal fel geverfde vrouwen zat.

En zoo zagen zij dus ook, hoe na eenige oogenblikken het dronken heerschap opstond, en zijn onzekere schreden richtte naar een van de zijdeuren.

Goudhaar volgde haar slachtoffer op den voet. Het was duidelijk dat zij niet van plan was, haar prooi te laten varen.

Brand en Raffles kuierden op hun beurt langzaam door de groote, van lawaai vervulde zaal, waar nu honderden kleurige balonnetjes in de lucht dreven, en gingen door dezelfde deur.

Zij staken de breede gang over, en zagen juist het tweetal verdwijnen door een andere deur. Deze bleek te behooren tot de speelzaal, veel kleiner dan de andere, maar waar eveneens gedanst werd op de tonen van een klein orkestje uit vijf grijnzende, springende negers bestaande.

Signor Busone scheen verzet te zijn op gaanderijen, want in dit vertrek was er ook al een. En zeker wel vijf deuren! En in het midden een open plek voor de dansenden. Daaromheen de tafeltjes voor de spelers. En in een hoek de razende negers met hun glinsterende saxofoons, hun trommen en hun bekkens.

Raffles en Brand zochten zich een plek uit, op een soort estrade, vanwaar zij bijna de geheele zaal konden overzien.

Dat was niet ver van een van de zware pilaren, van fraai eikenhout, die de gaanderij droegen. Zij waren zoo breed, dat zelfs een man als Henderson er zich wel achter had kunnen verschuilen, en Brand maakte Raffles daarop opmerkzaam, en zeide zachtjes:

— Wat een zonderling doen, om die gaanderij, die van hout is en volstrekt niet breed, te schragen met zulke geweldige colommen!

— Dat is mij ook al opgevallen, Brand! antwoordde Raffles peinzend. Hij tikte ongemerkt met zijn zakmes tegen de pilaar, en toen vervolgde hij lakoniek:

— Hol!

— Dat kon ook bijna niet anders! zeide Brand. Het zou onzinnig geweest zijn, die pilaren massief te maken. Waarschijnlijk zijn het ijzeren kolommen, die naderhand met een houten mantel omgeven zijn, ofschoon ik niet kan zeggen dat ze daardoor sierlijker zijn geworden.

— Misschien beteekent het ook wel iets anders! zeide Raffles kortaf. Maar hier kunnen wij ons tweetal goed zien!

Goudhaar en de lichtzinnige jongeman hadden plaats genomen aan een van de weinige nog onbezette tafeltjes, en ze zaten ternauwernood of Brand zag weer hetzelfde bleeke gezicht met de stekende oogen komen opdagen. Het bleek toe te behooren aan een langen, eleganten man, die schijnbaar doelloos wat rond liep, hier en daar een paar woorden wisselde met goede bekenden, en dan weer verder ging.

Hij was blootshoofds, en zeker een gerant.

Brand en Raffles hielden zich alsof zij druk met elkander spraken, maar van terzijde bleven zij den man, dien zij reeds gezien hadden, en die een sinistren indruk maakte, in het oog houden.

En zoo zagen zij duidelijk, dat hij in het langsloopen Goudhaar heel even met den elleboog aanstootte.

Zij keek snel naar hem op, en toen weer

dadelijk voor zich.

En de man met het bleeke gezicht ging verder.

Maar bijna dadelijk daarop keerde hij op zijn schreden terug, en nu zagen de scherpe oogen van Raffles duidelijk hoe hij, zonder dat de dronkaard het kon zien, vlug een paar malen met het hoofd knikte, en daarop sprong Goudhaar op, zeide lachend iets tot haren metgezel, en huppelde op den man met het bleeke gezicht toe, die haastig met haar begon te praten, vlug en dringend, telkens kijkend naar den dronkaard.

Wat er toen volgde geschiedde zoo vlug, dat nauwelijks iemand begreep wat er gebeurde.

Het dronken heerschap was zeker heel ijdel, had een zakspiegeltje te voorschijn gehaald, en streek zijn haar glad. Maar dat spiegeltje onthulde hem tevens, wat er achter zijn rug plaats vond.

Hij stak de hand in zijn zak, en die kwam er weer uit, gewapend met een zilveren politie-fluitje.

Maar hij kreeg geen gelegenheid het naar zijn lippen te brengen.

De man met het bleeke gezicht had hem goed in het oog gehouden, terwijl hij sprak, deed een sprong vooruit, en sloeg hem zoo hard op den arm, dat het fluitje den andere uit de vingers vloog.

De dronkaard sprong op, en scheen nu heel stevig op zijn beenen te staan.

Hij deed een heftigen uitval naar den bleeke, met zijn blooten vuist, maar miste hem op een haar.

Er klonk een doffe knal, bijna niet eens hoorbaar boven het geraas van de jazzband uit, en de man die dronkenschap had voorgevend, wie hij dan ook mocht zijn, bracht de hand aan zijn zijde, en begon heen en weer te zwaaien.

De volgende seconde was hij verdwenen, op een zoo raadselachtige wijze, als het ware dwars door den wand heen, dat zelfs Raffles en Brand, die heel wat gewend waren, het nauwelijks konden volgen.

En met hen was Goudhaar uit het gezicht verdwenen!

Maar de woedende stem van den bleeke klonk door de kamer:

— Maak dat jullie weg komt! Politie!

Zeker moesten alle aanwezigen redenen hebben, om een kennismaking met de politie volstrekt niet op prijs te stellen, want hals

over kop verdwenen de bezoekers door een van de talrijke deuren.

Een paar stormden er de trap op naar de gaanderij, waaronder Raffles en Brand nog steeds achter hun pilaar stonden.

De negers waren reeds eerder als door den grond gezonken, en binnen een paar seconden was de kleine zaal ontruimd.

De man met het bleeke gezicht was als laatste achter gebleven, keek nog eens rond, en kreeg Raffles in het oog.

Hij kwam woedend aanloopen, met gebalde vuisten, en vroeg op dreigenden toon:

— Wat doen jullie nog hier? Waarom maak je niet dat je weg komt? Wij zijn verklapt! Er is iets onbegrijpelijks gebeurd! Nog nooit heb ik last van politie — —

— Waar is die detective? vroeg Raffles koeltjes.

— Zoo — zijn jullie er ook van? gromde de bleeke.

Hij stak zijn hand in zijn zak, zeker om door dien zak heen met zijn windpistool op Raffles te schieten, maar hij kreeg er geen schijn van kans toe.

Want sneller dan de gedachte schoot de vuist van Raffles uit, en trof hem met het geweld van een moker tegen de kin.

Hij viel neer als blok, en bleef roerloos liggen.

En uit zijn hand rolde het fluitje, dat hij had opgeraapt.

Raffles greep het, en wilde het aan zijn mond brengen, toen Brand een kreet van verrassing slaakte.

Hij had met een hand tegen den houten pilaar geleund, en schreeuwde nu opgewonden:

— Ik voel het hout trillen! Het is of er iets gonst! Het is of er een lift door deze zuil naar boven gaat!

— Iets dergelijks had ik al vermoed! riep Raffles.

Vlug tastten zijn lenige vingers over het houtwerk, en plotseling veerde er een smal deurtje open, en nu bleek de zuil inderdaad niets anders te zijn, dan de koker van een kleine, stalen lift!

Die was nu zeker boven, want de twee mannen zagen niets anders dan, in het midden van een donkere ruimte, een dunne stalen kabel, die waarschijnlijk diende om de lift omlaag te trekken, als zij door het een of ander haperde.

Er waren ook een paar verschillend gekleurde, elektrische knopjes terzijde van de liftkoker.

Op goed geluk drukte Raffles op een daarvan, en met een zacht geruisch kwam de kleine lift omlaag, en hield stil op dezelfde verdieping.

Raffles stapte onbevreesd naar binnen, en Brand wilde hem volgen, toen de eerste uitriep:

— Wacht nog even! Hier is het fluitje! Duw een raam open, en fluit zoo hard als je maar kunt! Het huis is zeker door politie omsingeld.

Het volgende oogenblik snerpte, luid en doordringend de schrille toon van het politiefluitje door den nacht.

Toen kwam Brand weer aanloopen, drukte

zich naast Raffles in de lift en trok het deurtje achter zich dicht.

De lift schoot omhoog.

En nu pas vroeg Brand ademloos:

— Waarvoor dient dit eigenlijk?

— Ik hoop dat dit zal dienen, om een menschenleven te redden, Brand, antwoordde Raffles ernstig. Als de schurken dien stoutmoedigen detective die helaas herkend schijnt te zijn, niet aanstonds hebben gedood, dan zullen zij toch zeker niet lang aarzelen, hem te vermoorden! Hij moet ergens in een schuilplaats in dit huis zijn, en die zal ik vinden, dat zweer ik!

DUBECRECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK IV.

HET BONDGENOOTSCHAP.

De lift kon ongeveer over een afstand van vijf Meters naar boven zijn gegaan, toen zij plotseling stopte, alsof een reuzenhand haar had tegen gehouden.

Brand begreep zeer goed dat hun leven in het grootste gevaar verkeerde.

Het was immers zeer wel aan te nemen, dat degeen die zoeven met de lift naar boven was gegaan, waarschijnlijk met den zwaar gewonden detective, het neerdalen van de lift had gehoord, en nu ergens op de loer lag, in dichte duisternis, om bij het eerste teeken van onraad te schieten!

Raffles opende heel voorzichtig weer een zelfde deurtje, als daar beneden toegang had gegeven tot de lift.

Dichte, zware duisternis.

En geen geluid liet zich hooren.

Toch wist Raffles bijna zeker, dat men langs dezen weg den ongelukkigen detective moest hebben vervoerd, nadat die op zulk een raadselachtige wijze door Goudhaar als het ware door den wand was geduwd.

Zij stonden doodstil, na uit de lift te zijn gestapt, en luisterden.

Maar zij konden niet het minste gerucht van buiten opvangen.

De geheime lift moest dus toegang geven tot een ruimte in het huis, die aan alle zijden door dikke muren was afgesloten, waardoor geen geluid heendrong.

Wellicht was die lift de eenige toegang — en dus ook de eenige uitgang!

Maar eensklaps hoorden de twee mannen een flauw geritsel, en op hetzelfde oogenblik bespeurden zij een zeer smalle lichtkier, recht tegenover hen, en voor hun voeten.

Daar moest dus ergens een deur zijn.

Terwijl de beide mannen nog in beraad stonden, wat te doen, klonk zeer duidelijk van achter die deur een ongeduldige vrouwenstem, die op gedempten toon vroeg:

— Waar wacht je op, om binnen te komen, Jose?

Raffles en Brand stootten elkander aan.

Zij hadden aanstonds de stem van Goudhaar herkend.

Ook hadden zij onmiddellijk begrepen, dat die daarboven het geluid van de lift had gehoord, en een zekeren Jose verwachtte, die waarschijnlijk niemand anders was dan de man met het bleeke gezicht, die daar nu beneden lag uitgestrekt op den vloer.

Raffles had het eerst zijn tegenwoordigheid van geest terug, en antwoordde op schorren toon:

— Maak de deur open! Ik heb een zware vracht — ik heb er nog een te pakken genomen!

Er klonk een geluid van een zwaren grendel, die wordt terug geschoven.

Raffles greep dadelijk de deur vast.

Hij en Brand zagen in een klein vertrek, zonder eenige andere opening dan de deur, zonder het kleinste lichtgat, en dat dan ook steeds verlicht moest worden met een elektrische lamp, die in het midden van de lage zoldering hing.

Het vertrek was nauwelijks drie meters in het vierkant groot, en als eenige meubelstukken stonden er een vierkante tafel, met een lang groot tafelkleed bedekt, een stoel, en een lage rustbank.

Op de rustbank lag, met een van pijn vertrokken gezicht, de handen op den rug gebonden de zoogenaamde dronkaard.

Zijn gezicht was bleek, en hij had de lippen dicht op elkander geklemd.

Op de tafel lag een kleine, zonderling gevormde dolk met een zeer dun en spits lemmet, en op den stoel waren eenige manskleederen neergeworpen.

Goudhaar zelve stond een kort oogenblik volkomen onbeweeglijk.

Zij had zich juist ontdaan van de kostbare avondjapon, en stond zeker op het punt, zich in de mannenkleederen te steken, die daar waarschijnlijk altijd gereed lagen in dat geheime vertrekje, dat heel hoog in het grillig gebouwde huis moest zijn gelegen.

Zij had natuurlijk het bedrog onmiddellijk doorzien, en keek strak, met wijd geopende oogen naar Raffles, dien zij zeker aanstonds had herkend.

Er klonk een sissend geluid van haar lippen, en zij wrong in machteloze woede de kleine handen.

Toen keek zij blijkbaar om naar een wapen, maar dreigend klonk de stem van Raffles, die zei :

„Als je je verroert, jij giftslang, dan schiet ik je zonder bedenken overhoop! En reken niet op je vriend Jose! Die ligt ergens beneden, en ik heb hem zoo goed geraakt, dat hij voorloopig niet meetelt.

Van de rustbank klonk iets als een zucht, en twee grijze, stoutmoedige oogen keken nieuwsgierig en vol spanning naar Raffles, die zoeven in het licht van de lamp was getreden.

— Trek die kleeren weer aan, of wat je dan wilt, en ga in dien hoek zitten, en verroer je niet, tot ik de deur aan de buitenzijde achter je gegrendeld heb, of het zou je berouwen, jij mooie duivelin! beval Raffles haar, op de rustbank toetredend. Amice, houd haar goed in het oog, want ik vertrouw die uitdrukking in haar gezicht niet!

De vrouw begon zwijgend, en zonder een spoor van schaamte de mannenkleederen aan te trekken, en terwijl Brand haar met zijn browning in bedwang hield, trad Raffles haastig op de rustbank toe, sneed allereerst de touwen door, die den man gebonden hielden, en knoopte toen haastig zijn kleederen los, om naar de wonde te zien.

Hij zag dat de detective een soort pantserhemd onder zijn kleederen had gedragen, en aan die voorzorgsmaatregel had hij waarschijnlijk zijn behoud te danken.

De kogel uit het windpistool had de stalen maliën slechts ten halve kunnen doorboren, en had een niet geheel ongevaarlijke, maar toch niet doodelijke wonde veroorzaakt.

Raffles verbond die wonde zoo goed als het ging met behulp van wat pluksel, van een zakdoek gemaakt, en een verband, dat hij scheurde van het overhemd van den gewonde, en zeide :

— U zult hier zoo gauw mogelijk weg moeten! Uw agenten moeten U beschermen!

— Helaas — die weten van niets, die zullen niet begrijpen, waarom ik het sein niet gegeven heb!

— Mijn vriend heeft het geven! zeide Raffles kalm. Zij moeten nu in huis zijn, en zoeken zeker naar U! Neem mij niet kwalijk — maar ik heb eigenlijk altijd gedacht, dat dit huis „politievrij” was!

— Dat was het ook — tot van nacht — antwoordde de detective grimmig. Maar gisteren is er hier juist een nieuwe chef gekomen, en die — nu, die staat anders tegenover signor Busone! Ik bood mij onmiddellijk aan om het zaakje op te knappen, en omdat het hier voorzichtige duivels zijn, deed ik mij voor als een rijke dronkaard, en knoopte kennis aan met die blonde demon daar! Maar een van die kerels moet me toch doorzien hebben, en bedierf het spelletje! Ik geloof dat zij niet veel goeds met mij voorhadden!

In plaats van rechtstreeks te antwoorden, nam Raffles den spitsen dolk van de tafel, toonde hem dien, en zei veel beteekenend :

— Dit hadden zij met U voor! Dat was zeker het werkje geweest, dat haar vriend Jose had moeten opknappen! Niemand kent dit vertrek, en niemand zou U zelfs teruggezien hebben! Daar beneden zal wel ergens een kelder zijn, onvindbaar voor oningewijden, die Uw lijk zou hebben ontvangen!

Ondanks zijn moed verbleekte de detective even, en toen stak hij Raffles de hand toe en zei :

— Dan mag ik mijn gesternte prijzen dat U op mijn weg heeft gevoerd! Sta mij toe dat ik mij voorstel. Ik ben detective Jim Dane, van de wijk van Barclay! Verleden week hier in dienst gekomen, en met de beste voornemens beziel!

— En mijn naam is John Raffles — beleefdheid voor beleefdheid! hernam de groote avonturier kalm. Misschien zou ik minder beleefd zijn geweest, als deze schoone dame niet in de kamer ware geweest! Maar zij zal mijn naam toch wel genoemd hebben!

De detective keek Raffles strak aan, bewoog zich onrustig, en zei toen, tamelijk verlegen :

— Ik kan moeilijk zeggen, zooals in de salons, dat het mij zeer aangenaam, kennis met U te maken! Natuurlijk heb ik van U gehoord. Naar het schijnt, zijn wij natuurlijke vijanden! Maar ook vijanden bewijzen elkander wel eens een dienst, en deze is al bijzonder groot!

— Praat er niet over — ik was het verplicht, antwoordde Raffles.

— Zijt gij dan ook de man, die eenige dagen geleden de politie op het spoor van dat canaille heeft gebracht?

— Ja, dat was ik!

— En hij heeft mijn juweelen gestolen! barstte Goudhaar eensklaps half razend van woede uit, terwijl zij haar armen stak in de

mouwen van een goed gesneden smoking, en vervolgens naar de pruik griste, waaronder zij haar blond haar wilde verbergen.

— Is dat zoo? vroeg Dane met een gedwongen glimlachje.

— Het is volkomen waar! gaf Raffles ten antwoord. Ik heb de goede gewoonte aangenomen, mijzelf schadeloos te stellen voor de moeite die ik mij geef! En nu hebben wij meer dan genoeg gepraat, voorloopig! Aanvaard gij mijn hulp?

— Wel — ik moet wel! antwoordde Dane met een pijnlijk lachje.

Ik ben er leelijk aan toe, zooals gij zelf wel kunt zien. Die dolk, die gij nog in de hand hebt, spreekt boekdeelen!

— Een zekere mijnheer Jose zou nu reeds op weg zijn, om U dit kleine instrumentje, dat maar een gering bloedverlies veroorzaakt, in het hart te stooten.

— Ja, Jose Escudero! zeide de detective grimmig. Nu, ik ben blij dat ik nog leef, om met hem af te rekenen. Waar is hij nu?

— Zooeven sloeg ik hem neer, en als ik het goed gedaan heb, dan moet hij nog in de speelzaal liggen! Maar hij is nog al taai, geloof ik, en gij moet er op rekenen, dat hij ieder oogenblik hier kan zijn! Acht gij U in staat om te loopen?

De detective had zich opgericht, steunend op zijn armen, maar hij werd bleek van pijn, en zei steunend:

— Als het niet anders kon, zou ik het moeten beproeven — maar ik geloof bijna niet dat ik het zou kunnen!

— Dan zal ik U dragen, antwoordde Raffles kalm. Gij kunt hier natuurlijk niet blijven, want dat zou Uw dood beteekenen.

— Maar hoe komen wij weg? riep Brand uit. Er is maar één uitgang, voor zoover ik weet, en dien zullen zij natuurlijk nu bewaken! Wij moeten weer door de holle pilaar, en ze zullen ons daar beneden opvangen!

— Als mijn agenten tenminste den heelen troep niet hebben gearresteerd! riep Dane woedend uit.

Maar Raffles schudde het hoofd, en zei:

— Daar zou ik niet al te vast op rekenen! Dit huis schijnt vol geheime schuilhoeken te zitten, en de ingewijden weten die te vinden! Het was U toch zeker niet om de gasten te doen?

— Tenminste niet in hoofdzaak! Hoofdzakelijk zocht ik hier naar een zekeren professor Shirley, dien ik nog niet van aanzien ken, en

verder naar Goudhaar, Jose Escudero en Marcello Busone — de baas van het spul! Ik ben nog pas in deze wijk, evengoed als de inspecteur, en van dezen kreeg ik toestemming, om het spelletje te wagen. Ik heb me uitgegeven voor een rijken dronkaard, en zij liep aanvankelijk in de val! Het was louter toeval dat ik haar op straat tegenkwam!

Raffles, die aandachtig naar het gelaat van de vrouw had gezien, terwijl deze de laatste hand legde aan haar toilet, en die op dat gezicht daareven een trek van spottend leedvermaak had gezien, zeide nu peinzend:

— En toch kan ik mij niet voorstellen, dat dit vertrek zonder vensters of die naderhand dichtgemetseld zijn, maar een enkelen uitgang zou hebben! De bandieten zouden zich dan immers zelve opsluiten als ratten in de val, wanneer bij toeval de lift ontdekt werd, zooals nu het geval was.

Hij zag iets trekken op het gezicht van Goudhaar, ofschoon zij poogde dat te verbergen, en hij begreep, dat hij goed geraden had.

Hij gaf Brand een wenk, die dicht bij haar ging staan, en begon toen het vertrek te onderzoeken.

Hij deed het snel, en hij deed het afdoende. En hij moest het wel snel doen, want daar beneden klonken verdachte geruchten, en men scheen aanstalten te maken, naar boven te komen.

— Kunnen dat Uw agenten zijn? vroeg hij nog, zich tot Dane wendend.

— Dat is heel onwaarschijnlijk! Zij kennen de inrichting van dit huis niet — tenminste niet de geheime.

— Kunt gij wel met volkomen zekerheid op die mannen vertrouwen? ging Raffles voort. Bedenk dat zij onder het bevel hebben gestaan van een omkoopbaren inspecteur, die nu eindelijk is verplaatst, en dat deze nachtkroeg tot dusverre heilig voor hen was — anders had Goudhaar er zich ook niet durven vertoonen.

Dane beet even op zijn lippen en kreeg een kleur, en zeide toen kortaf:

— Ik weet dat gij gelijk hebt, maar ik hoor het U ongaarne zeggen! Ik geloof dat ik op mijn mannen kan bouwen, tenminste op de tien, die ik nu voor dit werkje had aangewezen!

— Tien mannen slechts, riep Raffles verbaasd uit. Ik vrees dat vijftig nauwelijks voldoende waren geweest! Vergeet niet dat er onder de gasten heel wat elementen zijn, die

Busone onmiddellijk zullen helpen, als het noodig is. Ik heb er zoeven kerels bij gezien, op wier tronie het woord „dranksmokkelaar” duidelijk geschreven stond.

Onder het spreken had hij voortdurend rondgelopen, en overal de wanden beklopt.

Maar nu kreeg hij de tafel in het oog, die vrij zwaar was, keek snel terzijde naar Goudhaar, en rukte toen het tafelkleed weg.

En hij wist dat hij gevonden had wat hij zocht.

Het lange kleed moest een luik in den vloer bedekken, dat zeker niet lang geleden was aangebracht, want de naden waren nog versch, en duidelijk zichtbaar.

Een ring was er niet, en evenmin eenige zichtbare sleutel.

Raffles rukte de tafel terzijde, en liep om het luik heen, telkens met den voet stampend.

Na een pas of drie veerde het luik eensklaps open, zonder eenig geluid.

— Dat ziet er goed uit, prees Raffles. Ja jonge dame, ik kan mij voorstellen, dat je nu erg boos bent, maar dan had je je gelaatspielen ook maar beter in bedwang moeten houden. Toen ik sprak van een tweeden uitgang kwam er een verdacht lichtje in je oogen, en daardoor ontwaakten mijn jagersinstincten! En wees nu zoo goed voor te gaan, zonder geluid, zonder een kreet, of bij den hemel, ik zal het je weten te beletten, op een wijze, die misschien weinig galant, maar afdoende is! Charles sluit de deur en doe er de grendels voor! Ik geloof dat de lift al boven is.

Inderdaad klonk het zoeven gehoorde gerucht nu veel naderbij, en het was duidelijk dat de bandieten tenslotte ontdekt hadden, welken weg de twee onbekende indringers gevolgd hadden.

Misschien ook kwamen zij alleen maar om Dane af te maken.

Hoe het ook zij, er was groote haast!

Brand grendelde dus de deur, die stevig was en niet zoo gauw zou bezwijken, en Raffles vervolgde:

— Neem nu je browning, en schiet dat reptiel zonder een oogenblik te aarzelen neer, als ze op den loop zou willen gaan, of zou willen schreeuwen, of iets verraderlijks in den zin heeft! Want ik vertrouw dit huis volstrekt niet!

Doodsbleek, en knarsetandend van woede begon Goudhaar de trap af te dalen, die onmiddellijk onder het luik begon, en die daar zeker ook nog niet lang was, want het hout

van de treden was nog splinternieuw en glad.

Het was een vrij steile trap, van twaalf treden. Dan kwam er een soort van portaal, en daar ging de trap weer verder, en dat herhaalde zich zoo vier keeren, juist als in een klokkentoren, of een hulpschacht in een steenkolenmijn.

Brand zag al spoedig dat die torenvorm eenvoudig verkregen was door van drie boven elkander gelegen, kleine vertrekken de vloeren weg te breken!

Verder waren alle deuren en alle vensters zorgvuldig dichtgemetseld, hetgeen nog duidelijk te zien was aan de wit geschilderde posten.

Daarbinnen was niets anders dan de trap, en de kleine portalen.

Raffles had intusschen met groote behoedzaamheid Dane in zijn armen genomen.

De detective kreunde zachtjes, en leed blijkbaar veel pijn, maar hij was uit het goede hout gesneden, en zei, toen Raffles zich gereed maakte, om Brand te volgen:

— Gij hebt toch den dolk wel bij U? Het is een kostbaar stuk van overtuiging.

— Stel U gerust — ik heb dat moorddadige ding in mijn zak!

— Dan hoop ik slechts, dat gij niet met mij zult vallen — want dan zou er misschien weinig van ons beiden overblijven!

Nu, die wensch was niet overbodig, want de trap was steil, Dane woog meer dan tachtig kilo, en een leuning bestond er niet!

Raffles moest dus steun zoeken tegen den muur, waarop men het behangsel had laten zitten.

Hij probeerde nog, het luik te sluiten, maar dit gelukte hem niet. Er was zeker een of andere geheime sluiting, en hij had geen tijd daarnaar te zoeken.

Want op het oogenblik dat hij zijn voet op de bovenste tree zette, werd tersluiks op de stevige deur gebonsd, en een woedende stem schreeuwde:

— Ben jij daar niet, Maria? Wel vervloekt — het luik moet open zijn! Kun je me geen antwoord geven?

Niets dan stilte. Alleen het schuifelen van Raffles voeten over de traptreden klonk.

Deze had de stem van Jose Escudero herkend, en haastte zich, verder te gaan.

En terwijl de kerel daarboven, hoogstens vergezeld door een enkelen makker, een kostbaren tijd verloor met zijn gehamer op de deur en zijn geschreeuw, daalde Raffles zoo

snel mogelijk de trap af.

Op de portalen moest hij even ademhalen, want het is een geweldige arbeid een zwaren man, die bovendien nog gewond is, langs een steilen trap zonder leuning naar beneden te dragen.

Goudhaar en Brand stonden al op den vloer van den steenen koker, toen Raffles het onderste portaal bereikte.

Beneden was een zware schuifdeur, en het duurde eenige tijd, voor Brand den kleinen hefboom ontdekt had, waardoor die deur in beweging kon worden gebracht.

En nauwelijks schoof ze terzijde, of daar in de hoogte klonk het gerucht van een worsteling.

Waarschijnlijk hadden eenige agenten de lift ontdekt, en waren nu in strijd gewikkeld met den Spanjaard.

Het viertal ging haastig door de deur, die weer gesloten werd, volgde een donkere gang,

besteeg een steenen trap van vier treden, en eensklaps leek alles een droom te zijn geweest.

Men was in de buurt van de dienvertrekken, en daar scheen men niets gemerkt te hebben van wat er daar boven was voorgevallen!

Een paar kellners liepen rustig rond, een negerkop stond voor het fornuis en zong, en wat verder stond, in damp en nevel gehuld een magere, lange man in zijn hemdsmouwen, met een lederen boezelaar voor, en spoelde glazen in het heete water, en deed de borden rinkelen.

Hij stond met zijn rug naar de deur, en wendde zich niet eens om, toen het troepje haastig voorbijliep.

Pas toen zij verder waren gegaan, en bij een deur kwamen, die door twee agenten bewaakt werd, keerde hij het hoofd langzaam naar de deur, en vertoonde een bleek, lang, van woede vertrokken gezicht.

De glazenspoeler was professor Shirley.

◆

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

◆

HOOFDSTUK V.

DANE ONTVANGT BEZOEK.

Eenige dagen later zat Inspecteur Dane al weer in zijn werkkamer, gelegen op de derde verdieping van een groot huis aan Maiden Lane, het Hoofdbureau van Politie van zijn wijk.

De meeste mannen zouden zich nog altijd ziek hebben gemeld, maar Dane behoorde niet tot dat slag.

De wonde was zelfs nog niet geheel gesloten, en deed hem nu en dan nog pijn, maar hij was een man van zijn plicht en vast besloten, zijn taak met kracht voort te zetten, ondanks de geheime tegenwerking, die hij nu en dan om zich heen voelde, en die stellig nog was toe te schrijven aan den noodlottigen invloed van den pas overgeplaatsten inspecteur van deze wijk, die wat al te toegeeflijk was geweest jegens de heeren dranksmokkelaars, en de mooie Goudhaar.

Hij had dienzelfden morgen zijn dienst hervat en zat nog geen half uur voor zijn lessenaar, met een tamelijk somber gezicht, of een agent bracht hem een kaartje, en zeide dat de heer die het hem gegeven had, hem gaarne aanstonds zou willen spreken.

Het betrof een zaak van gewicht.

Dane wierp een tamelijk onverschilligen blik op het kaartje en las: „Heinz Millocker, Leeraar in de Deutsche Taal aan de Berlits School.”

Dane trok zijn wenkbrauwen hoog op en bromde:

— Wat wil die Duitscher van me? Komt hij een aangifte doen? Er zijn beneden toch genoeg agenten?

— Hij zegt dat hij mededeelingen kan doen in verband met de ontvluchting van Maria Lanesso, chef! zeide de agent.

De uitdrukking van het gelaat van Dane veranderde onmiddellijk en hij zei:

— Laat die heer dan maar binnen komen. Maar blijf jij in de buurt. Ik ben nog niet de oude, en men moet voorzichtig zijn!

De agent verdween, en liet een oogenblikje later een grooten en dikken man binnen, met een zeer rood gezicht, vlasblonde wenkbrau-

wen, zoo goed als geen haar meer, en een bierbuikje.

Hoe de man er in slaagde, dit lichaamsdeel zoo rond en wel gevuld te houden, was een raadsel, maar hij scheen zooveel bier te kunnen krijgen als hij maar hebben wilde, hetgeen tengevolge had, dat hij erg kortademig was, en nu en dan zwaar en diep zuchtte, alsof hij een nieuwen voorraad lucht in zijn lichaam wilde pompen.

Hij kwam met tal van buigingen binnen, zoodat hij telkens zijn ouderwetsch lorgnetje op zijn korten, dikken neus weer moest recht drukken, en mompelde in slecht Engelsch, en blijkbaar heel verlegen eenige verontschuldigen wegens het „ongewenschte bezoek.”

Dane zond den agent heen, kwam half van zijn stoel overeind, en zei, misschien niet heel erg beleefd:

— Gaat U maar ergens zitten, mijnheer — wacht eens even — Mijnheer Billiken.

— Pardon, Millocker! verbeterde de Duitscher, met een hol lachje, dat zijn buik deed trillen.

— Neem me niet kwalijk! hernam Dane. De zaak is — ik heb een wonde in de zijde, en die is nog niet volkomen genezen!

— Zeer begrijpelijk! Ik bewonder U. Het was een leelijk schot. Had zeer wel doodelijk kunnen zijn. Pantser heeft U gered!

De Duitscher sprak hijgend eventjes wachtend na iederen zin, om zwaar en moeilijk adem te halen.

Dane keek hem verrast aan, en vroeg:

— Hoe weet U dat? Was U dien avond in het nachtlokaal van Busone?

— Ja. Had het twijfelachtige voorrecht. Zeer opgewonden avond. Inval van de politie, allemaal narigheid. Een les voor nachtbrakers, ha ha!

— Maar hoe kunt U dat weten van dat pantser?

— Sprak ik over een pantser? Zeker gelezen in een dagbladverslag!

— Niet zeer waarschijnlijk, mijn waarde heer! Ik heb dat met opzet aan niemand van

de pers medegedeeld! Het is volstrekt niet noodzakelijk, dat dat algemeen bekend wordt!

Herr Millocker keek eerst aandachtig rond, overtuigde zich dat alle deuren gesloten waren, trok toen zijn stoel zoo dicht mogelijk bij dien van Dane, keek dezen op een eigenaardige wijze aan, en zei toen zachtjes, langzaam, en ditmaal in onberispelijk Engelsch:

— Dan weet ik het misschien, mijnheer Dane, omdat ik dat pantser niet alleen gezien, maar zelf betast heb, dien avond!

Dane onderdrukte met moeite een kreet, en keek den bezoeker aan, alsof hij een spookverschijning zag.

Zijn oogen werden hoe langer hoe grooter, en een paar malen viel hij over zijn woorden, alvorens hij er met moeite uitbracht:

— U wilt toch niet zeggen — maar dat is onmogelijk!

De bezoeker knikte langzaam en glimlachte een paar malen bevestigend, en zei toen zeer zacht:

— En toch is het zoo, mijnheer Dane! Ik ben Raffles — en ik dank U voor het compliment, dat ge mij daar stilzwijgend door Uw verbazing hebt gebracht! Tot mijn vreugde heb ik hier in New York ook reeds eenige adressen ontdekt, waar ik mij het noodige kan verschaffen voor mijn kleine verkleedpartijtjes, die dikwijls zeer noodzakelijk zijn — zooals bij voorbeeld wanneer ik bezoeken moet brengen aan een zekeren detective Dane, en het hoofdbureau van politie van drie kanten bespionneerd wordt door leden van de bende van het „Kwade Oog.”

— Maar dat grenst aan het wonderbaarlijke! zeide Dane op een toon van ongelooft. Ik herken nu Uw stem, maar voor het overige zou ik nog eerder geloofd hebben, dat ik zelf mijnheer Millocker was, dan dat gij dezelfde man zijt, met wien ik drie dagen geleden kennis maakte, en — en — —

— En met wien gij bij die gelegenheid een soort van bondgenootschap hebt gesloten, als ik mij zoo mag uitdrukken!

— Een wapenstilstand, John Raffles — alleen maar een wapenstilstand! viel Dane hem droogjes in de rede! Sta mij toe dat ik het liever geen bondgenootschap noem. In ieder geval ben ik een politiemann, en gij — — —

— En ik ben een inbreker, een gevaarlijk avonturier, een buiten de wet gestelde! hernam Raffles zeer kalm. Ik begrijp ook zeer wel, wat ons scheidt, mijnheer Dane, en ik denk er niet aan, mij aan U op te dringen!

Gij blijft echter bij Uw voordeel, dat ik U een kleine dienst heb bewezen?

Dane keek Raffles met zijn klare oogen strak aan, en zeide toen eenvoudig:

— Gij hebt mij het leven gered, en ik zou wel een hondsvot zijn, als ik dat vergat! En daarom zijt gij hier ook volkomen veilig.

— Dat wist ik! zeide Raffles eenvoudig.

Die twee „natuurlijke vijanden”, keken elkander een oogenblik glimlachend aan, als mannen, die weten wat zij aan elkander hebben.

Toen begon Raffles weer:

— Ik ben blij, dat ik iets voor U heb kunnen doen, mijnheer Dane. Intusschen, het zou wel zeer dwaas van mij zijn, en onbillijk, als ik daaruit het recht meende te kunnen putten, om volkomen straffeloosheid voor mij op te eischen. Daar zou ik dan wat al te gemakkelijk aan zijn gekomen! Ik ben en blijf de dief, die nog altijd gezocht wordt door de politie. Van bijna alle landen ter wereld — gij zijt en blijft de politiemann, en zoodra ons kleine bondgenootschap — — —

— Onze wapenstilstand!

— Pardon, dat vergat ik nog steeds! Zoodra dus onze wapenstilstand is afgelopen, zult gij niet nalaten, mij bij de kraag te vatten, zoodra gij er maar de gelegenheid toe krijgt.

— Ik geloof dat ik dat doen zou, John Raffles — want ik ken alleen mijn plicht — maar ik geloof tevens, dat ik den hemel zou smeeken het baantje aan iemand van de collega's op te dragen!

De beide mannen keken elkander een oogenblikje lachend aan, toen vonden eensklaps hunne handen elkander.

Zij hadden elkaar volkomen begrepen — twee slaven van hun plicht, en die een zoo hemelsbreed verschillende opvatting van dien plicht hadden!

Toen begon Raffles op zakelijken toon, en nog altijd zeer zacht sprekend:

— Gij zult wel begrijpen, mijnheer Dane, dat mijn bezoek hier een ernstige reden moet hebben!

— Dat kan ook niet anders. Hebt gij soms nieuws? Weet gij waar Shirley nu is?

— Ik heb er niet het minste denkbeeld van! Maar — een dezer dagen moet hij toch in de val looppen! Gij weet natuurlijk, dat Goudhaar in Chicago is gesignaleerd?

— Ik weet het pas sedert een kwartier! Ik heb hier een rapport, dat er melding van maakt. Maar niemand weet waar ze zich daar schuil houdt. Je kunt in Chicago met even veel succes

naar een misdadiger zoeken, als naar een speld in een hooiberg!

— Ik geloof dat wij ook haar zullen snappen, mijnheer Dane!

— Dat hoop ik van harte! hernam de detective grimmig. Wij hebben een groote fout te herstellen! Wij hadden moeten zorgen, dat zij ons dien nacht niet ontsnapte!

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Men kan niet het onmogelijke vergen! Zij is ontsnapt in de verwarring, die wel moest ontstaan, nadat een van de bendeleden onverhoeds een handgranaat midden tusschen Uw agenten wierp, juist toen zij het huis zouden verlaten! Dat veroorzaakte een kleine paniek, en daarvan die slang een even handig als nuttig gebruik gemaakt om te ontsnappen!

Dane zeide niets, maar rommelde wat tusschen zijn papieren, vond tenslotte een krantenknipsel, en zeide op nijldigen toon:

— De politie krijgt er in dit artikel al weer van langs!

— Van die kritiek zou ik mij maar niets aantrekken, mijnheer Dane! De ingewijden weten immers wel, dat gij bezield zijt met den vurigsten ijver, en met den vasten wil, het geboefte te bestrijden! En ik ben zeker dat gij tenslotte zult slagen ook, en de heeren van de pers zult weten de overtuigen, dat het U bittere ernst is!

— Dat ben ik ook van plan! zeide Dane vast. Voor de rest is dit verslag tamelijk nauwkeurig. Het vermeldt, dat wij Busone en Jose Escudera hebben kunnen arresteeren, maar dat Goudhaar en professor Shirley ontsnapt zijn! Het is mij nog een raadsel, hoe die oude schurk zich uit de voeten heeft kunnen maken, terwijl mijn agenten in het huis waren.

Raffles keek hem een oogenblik gimplachend aan en vroeg toen:

— Herinnert gij U, hoe ik U de trappen heb afgedragen?

— Natuurlijk!

— Weet gij ook nog, dat wij door een gang zijn gekomen, die langs verschillende diendervertrekken voerde?

— Dat spreekt vanzelf!

— Hebt gij daarbij misschien ook een langen, schralen man gezien, die met opgestroopte mouwen te midden van dampwolken in een waschkok stond, bezig met glazenpoelen?

— Ik meen mij iets dergelijks te herinneren!

— Wel, die man was Shirley!

Dane slaakte een uitroep van woede en ongeduld, en keek Raffles met groote oogen aan.

— Gij wist dat, en gij hebt niets gezegd, toen wij in het huis waren?

— Waarde heer — ik wist het toen ook niet, want ik had al mijn aandacht noodig bij het transport van een zekeren heer, die zich aan mijn hoede had toevertrouwd. Mijn vriend zag het, of beter gezegd — hij zag de jas van den spoeler, die vlak bij de deurpost hing, en die herkende hij!

— En waarom waarschuwde hij niet?

— Omdat hij niet kon voorzien, wat er zou volgen, en het noodzakelijk achtte, dat gij in de eerste plaats in veiligheid werd gebracht. Hij wist niet dat er met helsche machines gewerkt zou worden, en geloofde oprecht, dat er tijd in overvloed zou zijn, om terug te keeren, en ook Shirley, die zeker gedacht had, in die onschuldige hoedanigheid van glazenpoeler niet te worden opgemerkt, te arresteeren!

Dane beet zich even op de lippen, trommelde met zijn harde vuist op de tafel, maar toen verhelderde zijn gelaat weer, en hij zeide, Raffles met zijn open blik aanziende:

— Ik gevoel dat ik onbillijk ben. Ik vergeet geheel en al, dat gij gemakkelijk hadt kunnen vluchten, en mij in den steek hadt kunnen laten. Vergeef het mij — mijn gedachten zijn altijd bezig met dien gevaarlijken schurk, die de ziel is van de Bende van het Kwade Oog, en die nu eens hier, dan weer in Berlijn, en een week later in Tokio of in Moskou opereert! Hoe hij aan de noodige passen komt is ons een raadsel, maar wij vermoeden, dat hij zeer veel van vliegmachines gebruik maakt. Nu, wat niet is, kan nog komen!

— En ik hoop, dat het snel komt, waarde Dane! zeide Raffles ernstig. Dat is van groote waarde voor de uitvoering van een plannetje, en juist om dit met U te bespreken, kwam ik hier! Gij kunt Goudhaar vangen — mits gij eerst Shirley hebt!

— Hoe meent gij dat? vroeg Dane verbaasd.

Inplaats van te antwoorden stak Raffles glimplachend de hand in zijn binnenzak, en haalde een klein, goedkoop opschrijfboekje te voorschijn, zooals men ze voor een stuiver aan de kiosken kan koppen, en met een omslag van dun was-doek, dat hij in de hoogte hield.

— Wat is dat? vroeg Dane vol spanning?

— Dat is, als ik het zoo noemen mag, het lokaas! Maar gij zoudt het ook de valstrik kunnen noemen! Het zat in de portefeuille van Shirley!

— Gij hebt die dus in handen gehad?

— Ik niet, maar mijn vriend — Blunt, zullen wij hem noemen, als gij het goed vindt. Ik zeide U reeds dat Blunt die jas zag, die vlak bij de open deur hing. Op hetzelfde oogenblik herkende hij Shirley. Die zorgde wel, dat hij zich niet omdraaide, en kon dus ook niet zien, wat er achter zijn rug gebeurde. Nu is mijn vriend Blunt een ware goochelaar, en in het langsluipen tastte hij haastig in de zakken van die bekende jas, en nam uit een binnenzak een portefeuille. Er zat niets in dat wat geld — en dit kostbare boekje!

— In welk opzicht is het kostbaar? vroeg Dane, die aandachtig had geluisterd!

— Om twee redenen! De eerste is, dat het vele aantekeningen bevat, omtrent reeds gepleegde misdaden, die als zoo vele bewijzen tegen Shirley kunnen gelden, zooals dat het geval was met het noodlottige opschriftboekje van den vrouwenmoordenaar Landru, en de tweede is, dat het een code bevat, met den sleutel er bij nog wel!

— Die aantekeningen kunnen zeker van nut zijn, zoodra wij hem hebben — maar wat kunnen wij met dat geheimschrift doen?

— Dat hoop ik U te verklaren! Het staat vast, dat de voornaamste bendeleden, die volkomen te vertrouwen zijn, dat geheimschrift kennen. Men zou dus die blonde duivelin een briefje kunnen schrijven, in dat geheimschrift vervat, als men maar wist waar zij uithing! Maar men weet het niet, en daarom zou de mededeeling den vorm moeten aannemen van een advertentie!

— Dat is goed bedacht — maar gij vergeet een ding! hernam Dane opgewonden. Shirley heeft dat boekje natuurlijk onmiddellijk gemist, en zal dadelijk aan al zijn luitenanten

mededeelen, dat de code niet meer geldig is, omdat de sleutel in onbevoegde handen is geraakt!

— Daar moeten wij het op aan laten komen! zeide Raffles. Bedenk dat het pas gisteren geschied is, dat de portefeuille onmiddellijk weer op dezelfde plaats is gestoken, en dat Shirley volstrekt geen aanleiding had, om zich dadelijk te overtuigen, of dat dunne opschriftboekje nog wel in een gesloten zijvakje van zijn portefeuille zat! Intusschen, de kans daarop wordt natuurlijk met het uur grooter, en daarom juist is het noodzakelijk, alvorens wij de val uitzetten, Shirley onschadelijk te maken! En dat in alle stilte, want het mag niet ruchtbaar worden, daar Goudhaar anders dadelijk het bedrog zou doorzien!

Dane speelde een oogenblik met zijn vulpen, en keek in gedachten verzonken voor zich uit.

Toen hief hij met een ruk het hoofd op, en zei, opstaande:

— Het plan is uitstekend, in theorie. Maar de praktijk levert moeilijkheden op!

— Ik acht de politie wel in staat, om die moeilijkheden op te lossen! zeide Raffles, Dane ernstig aanziende. Gij zijt van het goede hout gesneden, dunkt mij, en zult U nimmer laten omkopen! vang Shirley, liefst zoo spoedig mogelijk, maak daar vooral geen melding van — behalve aan mij, en laat het overige maar aan mij over! En nu trek ik mij voorloopig terug — als Herr Millocker! Gij kunt deze brave Deutsche bereiken door een telefonische mededeeling aan dit adres.

Raffles wierp een stukje papier op de tafel, en toen Dane, na het vlug gelezen te hebben, weer opkeek, was Herr Millocker al verdwenen, alsof hij in de lucht was opgelost.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK VI.

DE GEVOLGEN DER ADVERTENTIE.

Drie dagen later stond er in eenige kranten van Chicago in de advertentierubriek een kort lijstje, dat eenige reeksen getallen bevatte, en dat er heel onschuldig uitzag, want het waren de uitgelote nummers van een of andere premie-leening.

Er boven stond, ten behoeve van „Belangstellenden”, dat houders van loten het geld binnen een week konden afhalen.

Er waren in de reuzenstad Chicago maar zeer weinigen, die acht sloegen op die onbeduidende annonces — maar er waren er althans twee, die ze met de grootste aandacht lazen.

De eene was Maria Lanesso, en de andere was een zwaar gebouwd heerschap met een hoofd als een bulldog, en die in de onderwereld bekend was als „Chicagobill”.

Toen zij het bericht lazen zaten die twee in een klein restaurant van een der buitenwijken, waar het nog stil was, want het was omstreeks tien uur in den morgen.

Chicago Bill had de advertentie het eerst gevonden, bromde iets voor zich heen, en vroeg toen :

— Heb jij den sleutel bij je, Goudhaar ?

— Welke sleutel bedoel je, malloot ? vroeg de vrouw bits. Mijn huissleutel soms ? De sleutel van mijn kamer ? Denk maar niet dat je dien krijgt.

— Maria, drijf niet den spot met me, zeide de reus smeekend, maar toch met iets dreigends in zijn kleine, zwarte oogen. Je weet dat ik van je houdt, en eenmaal zul je me toch moeten verhooren !

— Reken daar vooral niet op ! Als je mij nog langer verveelt met je gezeur, dan hoef je me ook nooit meer op te wachten, en ga ik ergens anders wonen ! Wat was het nu met dien sleutel ?

— Hier staat een boodschap voor je ! Ik zag dadelijk het afgesproken opschrift. Kun je het ontcijferen ?

Zonder te antwoorden haalde Goudhaar haar poederdoosje te voorschijn, en uit den dubbelen deksel nam zij een stukje klein opgevouwen papier, waarop eenige woorden en cijfers gekrabbeld waren.

— Een stukje papier en een potlood ! beval zij kortaf.

De groote kerel gehoorzaamde dadeijk, en Goudhaar begon de advertentie te ontcijferen.

Er was niemand die haar daarbij kon hinderen of kon toekijken.

De eenige kellner stond verveeld en gaperig bij het buffet, waar een zeer corpulente dame niet alleen sliep, maar zelfs luidkeels snurkte.

Tien tafeltjes verder zat een soort van heerenboer, die zijn geld telde, en verder was er niemand.

Binnen vijf minuten had zij het bericht ontcijferd, en las toen heel zachtjes voor :

— Kom onmiddellijk terug. Ik wacht je Zaterdag avond om 11 uur precies op den hoek van Spring Street en West Street. Er staat een klein huis dicht bij de kade, met een puntgevel. Vraag aan den man bij de deur naar „Dickson”, en hij zal je bij me brengen. Zaken van het allergrootste gewicht. Ik zal voor je veiligheid waken, Shirley.”

De man en de vrouw keken elkander een oogenblik aan.

Goudhaar was nog al uit haar humeur en zeide, met een vloek :

— Eerlijk gezegd waagde ik me net zoo lief in een kooi vol leeuwen. New York is ongezond voor mij !

— Het is het bevel van den Chef, zeide Chicago Bill fluisterend, met een angstigen blik in zijn oogen, en diepen eerbied in zijn stem. Je moet gaan !

— Ja, dat zie ik ook wel in ! Bevelen van den Chef sla je niet ongestraft in den wind ! Het moet van groot gewicht zijn, als hij het op die manier mededeelt !

— Waarom doet hij het eigenlijk zoo ?
Kon hij je niet schrijven ?

— Nu tenminste nog niet ! Ik zwerf immers nog altijd van de eene schuilplaats naar de andere ! De klabakken weten dat ik hier ben, en ze zoeken mij overal, de schooiers ! Ik was juist van plan, hem morgen te schrijven, dat hij mij berichten kon sturen aan jouw adres !

— En daarmee heb je me zoo gelukkig gemaakt ! hernam Bill sentimenteel. Dat gaf mij juist hoop dat je — — —

— Begin je nu al weer ? Je wordt onverdraaglijk ! Ik heb je toegestaan om me te helpen, als er soms onweer aan den knikker komt, maar verder ga ik ook niet ! Ik heb andere plannen, laat je dat genoeg zijn !

Bill zuchtte diep, en balde zijn verschrikkelijke vuisten. Hij was een voormalige beroepsbokser, mijnheer Bill, en hij had menigen tegenstander met zijn geweldige vuisten neergebeukt — maar dit kleine, tengere schepseltje kon hem kneden als was, en hij zou voor haar in het stof gekropen hebben.

Maar hij was geduldig en hij gaf den moed niet op.

Alleen zag hij bloed voor zijn oogen, als hij soms dacht aan een ander, dien zij wellicht lief had, en hij werd als een razende stier, als hij zich voorstelde, hoe Goudhaar lag in de armen van dien ander, die haar mocht kussen en streelen, terwijl hij niet eens toestemming kreeg, om haar hand aan te raken.

Goudhaar lepelde met gefronst voorhoofd haar vruchtenijs, en zei toen vastberaden :

— Ik vertrek zoo gauw mogelijk ! Het is hier ook niet alles, om altijd in angst te zitten voor de politie ! Dan nog maar liever in New York ! Ik zal in 's hemelsnaam mijn haar zwart verven en kort laten knippen !

Bil maakte een gebaar van afschuw en zei zacht :

— Doe dat toch niet ! Je prachtige, gouden haar !

— Wees toch stil, sentimenteele ezel ! zeide zij ruw. Is het soms beter, dat ze mij te pakken krijgen !

— Zet dan tenminste een pruik op ! Ik zal wanhopig worden, als je dat prachtige haar offert ! En zeg — ik ga met je mee !

— Met mij mee ? Waarom ? De chef wil mij alleen spreken !

— Het is mogelijk — maar dat kan mij niet schelen ! Ik was toch voornemens, naar New-York te gaan ! Ik heb daar nog een appeltje te schillen met — zeker iemand !

— Met John Raffles soms ? vroeg zij levendig.

— Met John Raffles ? herhaalde Bill verbaasd. Wat is dat voor een zonderlinge vraag ? Hoe kwam je daarbij ?

Zij beet zich op de lippen, en zei, verstoord omdat zij zich versproken had ; en niet wilde bekennen, dat de groote avonturier haar de baas was geweest :

— Neen, niets ! Het is maar een vraag ! Ze denken dat hij in New York is ! Wie is dan de man, met wien je wilt vechten ?

— Dat gaat je niet aan ! antwoordde de man ruw.

Hij had Goudhaar hartstochtelijk lief maar hij was toch niet zoo verdwaasd, dat hij haar zou openbaren, wie zijn persoonlijke vijanden waren ! Men moest voorzichtig met haar zijn — hij was niet zoo verblind, of hij wist, dat dit harteloze schepsel iedereen zal verraden en aanklagen, om haar eigen leven te redden, of er zelfs haar vrijheid mee te koopen.

Zijn gezicht had een wreede, harde uitdrukking gekregen, en zij keek er naar, met nauwelijks verborgen afkeer.

Toen haalde zij de schouders op en zei :

— Je kunt met me meegaan — maar je houdt je kalm ! Misschien kan ik onderweg wel een paar harde knuisten gebruiken.

Onmiddellijk veranderde de uitdrukking op het breede doggengezicht, hij tastte even onhandig naar haar slanke vingers, en toen begon hij dadelijk „Werk van de zaak te maken.”

Dat was zoo de geliefkoosde uitdrukking van Mijnheer Chicago Bill.

Hij ging naar de leestafel, vond er een spoorwegboekje, en had even later het vertrekur van den eersten sneltrein naar New York opgeschreven.

Het was Donderdag, en in den loop van den volgende Vrijdag kwamen zij te New York aan.

Zij was volkomen veranderd, zoo dat het wel een scherpziend politieoog moest zijn, dat haar zou herkennen.

Zij was uiterst eenvoudig gekleed, zij droeg een lorgnetje met lichtblauw gekleurde glazen, en het zwarte, sluke haar gaf haar, met die kleeding en die lorgnet het uiterlijk van een zedig onderwijzeresje, van het platteland, een beetje schuw en bang voor de geweldige drukte in de wereldstad.

Bill stapte achter haar uit, maar hij deed alsof hij niet bij haar hoorde, en volgde haar slechts op een veiligen afstand, zonder haar uit het oog te verliezen.

Dien nacht nam zij haar intrek in een zeer eenvoudig hotel, dicht bij de grenzen van de reusachtige stad gelegen.

Natuurlijk vulde zij een valsche naam in op het vreemdelingenregister.

Wat Chicago Bill betreft, hij had bevel gekregen, naar een ander onderdak uit te zien, en tenslotte was hij dan ook afgedropen, met een hart, zwaar van teleurstelling, gekrenkte ijdelheid en jaloezie.

Het begon den reus langzamerhand onbegrijpelijk voor te komen, dat Goudhaar ongevoelig bleef voor zijn liefdesbetuigingen. Wat drommel, hij behoorde toch tot de dapperste, stoutmoedigste leden van de bende! Hij had vier zware inbraken achter den rug, hij had een agent naar de andere wereld geholpen, en een anderen een verblijf van een paar maanden in een gasthuis bezorgd — wat wilde men nu eigenlijk nog meer? Wat verlangde zij dan wel? Zeker, hij was geen Adonis, maar hij was toch sterk als een stier, en een geducht schutter!

Zij zou het altijd goed bij hem hebben, en hij zou haar behoeden als zijn oogappel!

De ongelukkige Bill geraakte dus tot de overtuiging, dat er een ander moest zijn, en dat inzicht maakte hem half dol!

Hij wist niet wie het kon zijn, maar hij zou er achter komen, dat bezwoer hij zich zelf!

Eerst zijn appeltje geschild met dien vervloekten Lew Epstein, den heler, die hem zoo gemeen bedrogen had, ofschoon hij zijn carrière nog pas begon, en dan zou hij eens onderzoek gaan doen naar het lief van Goudhaar! Wist hij eenmaal wie het was — dan kon de ander zijn testament wel maken!

Met deze weinig christelijke gedachten bezielde begaf Chicago Bill zich dien nacht ter ruste, en toen hij in den morgen van een stralenden dag opstond van een hard bed in een kleine, armoedige hotelkamer, toen stond nog altijd zijn besluit vast om onderzoek te doen naar den onbekenden medeminnaar, en dat overbodige heerschap uit den weg te ruimen.

Goudhaar hield zich dien dag zooveel mogelijk schuil.

Zij was nog verre van gerust, wat haar veiligheid betreft. Het zien van een politieagent gaf haar een schok, en zij vertrouwde niet op haar vermomming, waarlijk ten onrechte, want een van de beste tooneelkappers, die te Chicago in dienst waren van de bende had haar onder handen genomen, en bij zijn goeden naam bezworen, dat zelfs haar vader haar niet zou hebben herkend.

Zij bleef dus bijna den geheelen dag in het hotel, Bill bleef als een waakhond in de buurt, en pas des avonds, na het vallen van de duisternis, waagde zij zich op een bus, die naar het hartje van de stad reed, stapte over op een wagen van de Elevated, en verliet die op den hoek van de Prince Street.

Zij behoefde dus maar een bloc te loopen, om de Spring Street te bereiken, die haar was opgegeven als plaats van samenkomst.

En al dien tijd was Bill haar gevolgd, ondanks haar woedende protesten.

Ditmaal had de reus stand gehouden.

Er was iets dat hem leek te waarschuwen voor naderend gevaar. Hij kon onmogelijk zeggen wat het was, maar hij gevoelde zich ongerust, en wilde haar tot geen prijs uit het oog verliezen.

Zoo had hij dan in dezelfde bus gezeten, en in denzelfden ratelenden electrischen wagon van den viaductspoorweg, maar zij hadden geen woord gewisseld, en nu, om kwart, voor elven in den avond, stonden zij beiden aan het begin van de Spring Street en liepen in de richting van East River, en er was een afstand van omstreeks tien meters tusschen beiden toen zij zich plotseling omwendde, driftig op hem toeliep, en met gedempte stem vroeg:

— Ben je nu van plan, me nog verder na te loopen, Bill?

— Tot aan de deur van het huis! antwoordde de reus vastberaden.

— Maar de Chef heeft niet om jou gevraagd! Hij zal woedend zijn, als hij je ziet!

— Hij krijgt mij ook niet te zien — maar ik volg je tot aan de deur van het huis! hernam Bill koppig. En ik wacht totdat je er weer uitkomt. Ik vertrouw het zakje niet!

Zij haalde de schouders op, en zei:

— Je bent gek! Geloof je soms, dat hij me voor het lapje houdt?

— Dat zeg ik niet! Maar wie verzekert je, dat het geen valstrik is?

— En de code dan? vroeg zij spottend. Dacht jij dat hij die ooit af zou geven? En laat me nu met rust — het zal aanstonds elf uur slaan!

Zuchtend moest de reus haar laten gaan.

Maria liep met haastige, snelle schreden voort, blijkbaar recht haar verderf tegemoet. Een klok in de buurt begon te slaan, toen zij Washington Street passeerde, en dus nog maar een dertigtal schreden had af te leggen, voor zij den hoek van de kade en Spring Street had bereikt.

Reeds zag zij, in het niet al te sterke licht van een lantaarn, het eigenaardige oude huis

met zijn puntgevel op den hoek. Een vergissing was niet mogelijk, want het was het eenige.

Van den kant van de rivier kwam een frissche lucht van water, en het gerucht van fluitende stoomschepen.

Nog tien schreden — — —

En plotseling werd haar aandacht getrokken door het schelle geschreeuw van een krantenjongen. Zij bleef staan.

De jongen holde langs het trottoir met een dik pak kranten, en gilte zoo hard hij kon:

— Extra tijding! „Professor Shirley, de

keizer der misdadigers drie dagen geleden gearresteerd!”

Wat hij nog verder riep, verstond zij niet. Dat kwam er trouwens niet op aan. Alleen dit eene was vastgehamerd in haar hersens: De chef was drie dagen geleden gevangen genomen. Kon dus onmogelijk de advertentie hebben geplaatst en was ook niet in dat geheimzinnige huis, onder den naam van Dickson.

Goudhaar begon zoo hard zij kon te hollen, in de richting van de rivier.

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven 'n glas fijne champagne!

HOOFDSTUK VII.

GESNAPT.

Als de courantenjongen een weinig minder hard had geschreeuwd, zouden de zaken misschien een anderen loop hebben genomen, maar de knaap verstond zijn vak, en hij gilte zoo luid het opzienbarende bericht, dat het niet anders kon, of het moest ook door anderen vernomen zijn, die bij de zaak betrokken waren. Daar waren om te beginnen Raffles, Brand en Henderson, die niet ver van het huis met het puntgeveltje zich verdekt hadden opgesteld achter het venster van een klein wijnhuis, waar gewoonlijk matrozen, stokers, en leegloopers kwamen — het meerendeel van niet al te goede reputatie.

Hun doel was slechts, zich door eigen aanschouwing te overtuigen, of het gevaarlijke schepsel inderdaad gevangen zou worden genomen.

De tweede was Mister Bill, die zijn hartsvriendin op nauwelijks tien passen afstand gevolgd was, en die onmiddellijk zijn schreden begon te verhaasten, zoodra hij begreep, dat zijn duistere vermoedens maar al te zeer gewetigd waren geweest.

Dan was er nog een derde groepje dat het geschreeuw van den jongen had gehoord, en dat was de politie, die zich verdekt in het huis had opgesteld, klaar om tot arrestatie over te gaan.

— Mislukt! zeide Raffles lakoniek toen de jongen voor de eerste maal zijn krijgsgeschreeuw had laten hooren.

Brand had moeite, zijn woede in te toomen, en bromde met gebalde vuisten:

— De ezels! Hadden zij dat bericht niet kunnen achterhouden!

— Een Amerikaansch blad houdt nooit een bericht achter Brand!

— Maar zou het waar zijn?

— Dat schijnt wel zoo! Zij zullen het wel niet uit den duim gezogen hebben.

— Daar loopt zij, Mylord! liet eensklaps de stem van Henderson zich luid hooren.

Brand gaf hem een heftigen stomp in de zijde, maar de waarschuwing kwam te laat, en de uitroep van de reus was gehoord.

Nu waren de drie vermomd als kadewerkers,

en die benaming van Mylord moest dus wel zeer zonderling klinken in den mond van een haveloozen kerel, en gericht tot iemand, die er al heel weinig als een edelman uitzag.

In ieder geval ontstond er onmiddellijk opschudding onder een klein troepje mannen, dat dicht bij de deur gezeten had, en waarvan er eenige wel heel weinig met de scheepvaart, maar des te meer met het breekijzer en de bos loopers uitstaande schenen te hebben.

Zij hadden ook de vrouw zien wegloopen die zij wellicht herkenden, en in ieder geval waren zij nieuwsgierig genoeg, om lastig te worden.

Want toen Raffles met een sprong op de deur toesnelde, om de achtervolging te beginnen, trad een groote kerel met een gemeene tronie hem in den weg, ging in dreigend gebukte houding voor de deur staan, en vroeg:

— Wat moet jij van die vrouw?

De toestand was niet zoo, dat men veel tijd kon verloren laten gaan met nuttelooze uitlegging.

Raffles gaf dus het eenige antwoord, dat in de gegeven omstandigheden gegeven kon worden — hij sloeg den kerel eenvoudig neer, die lang uit voor de deur ter aarde stortte.

Als bij tooverslag kwamen de messen te voorschijn. Al die kerels vormden een soort van broederschap, een lid daarvan was aangevallen, en dadelijk vergaten zij mogelijke onderlinge twisten, en keerden zich als een man tegen den vreemden eend in de bijt.

En waarschijnlijk zou het er niet zoo hebben uitgezien voor Raffles als Henderson ditmaal niet van de partij was geweest.

De reus liet een schallende lach hooren, was er het volgende oogenblik „midden in” zooals zijn geliefkoosde uitdrukking was, en bijna aanstonds rolden en tolden er eenige aanvallers als kegels over elkander, en maten den vloer met hun lengte.

Er gingen echter een paar kostbare oogenblikken verloren, want de man die door Raffles was neergeslagen, lag languit voor de deur — en die ging naar binnen open.

Brand sjarde het lichaam terzijde, en dit nam eenigen tijd in beslag.

Maar tenslotte was de weg toch vrij, en de drie mannen stormden naar buiten, en de straat op, niet dan nadat hun een paar revolverkogels waren achterna gezonden, die geen doel troffen.

Toen zij buiten kwamen was er van Goudhaar niets meer te zien, maar er liep een groote kerel zoo hard hij kon Spring Street uit, en Raffles begreep onmiddellijk dat dit in verband moest staan met de mislukte operatie.

Het was zeker een vriend van de vrouw, die zich bij haar wilde voegen.

— Vlug, ik geloof dat zij over het water wil ontsnappen! beval Raffles. Wij moeten haar na!

— Maar wij hebben geen boot! riep Brand.

— Dan nemen wij er een! Zij zal er wel evenmin een hebben!

Onder het spreken snelden zij zoo vlug mogelijk voort, de straat uit, en al wonnen zij niet op den voortsnellenden kerel daarginds — zij konden hem toch in het oog blijven houden, en dat was al veel gewonnen.

Zij hadden de Kade juist bereikt, toen zij achter zich de snelle voetstappen hoorden van een zestal mannen.

Dat was natuurlijk de afdeeling politie, die in het huis verborgen was geweest.

— Wij schijnen dus in vier colones op te rukken! grinnikte Henderson, die ondanks zijn zwaarte den snellen gang puffend en blazend bijhield.

Dit was maar gedeeltelijk juist, want toen zij de Kade bereikten had Bill zich juist bij Goudhaar gevoegd.

Zij stonden in de buurt van een kleine steiger, waaraan een ranke, blijkbaar snelle motorboot gemeerd lag, die zachtjes heen en weer schommelde.

Hudson River was vol lichtjes van voorbijvarende schepen, groote en kleine, en op eenigen afstand waren de groene lichten te zien van de pont van Christopher Street, die juist overstak.

De Kade lag vol met motorbootjes, van allerlei vorm en grootte, maar Bill scheen zijn zinnen juist te hebben gesteld op het vaartuigje, zoeven genoemd.

Wat er nu volgde, geschiedde in een oogwenk.

In de motorsloep stonden twee mannen overeind, en Raffles meende een paar platte petten te onderscheiden, en het licht van een straatlantaarn te zien weerkaatsen op glimmend ledergoed.

— Bij mijn hoofd, Mylord, het is de politieboot! riep Henderson opgewonden.

Hij had nog niet uitgesproken of er kraakte een schot, en een van de mannen zakte in elkaar.

De volgende scheen naar zijn revolver te tasten, maar een verschrikkelijke vuistslag van Bill die al in de motorboot was gesprongen, deed hem achterover in het donkere water tuimelen.

Bill stak Goudhaar de hand toe, zij sprong van den steiger in de boot, en Bill gooide de tros los.

Het behoef niet te worden gezegd, dat Raffles en zijn vrienden hier niet werkeloos naar bleven kijken! Zij bleven voortsnellende, maar kwamen toch te laat, om te kunnen verhinderen, dat Bill den motor aan zette, en wegvoer in de duisternis.

De drie mannen lieten geen tijd verloren gaan, en wachtten de komst van de politie niet af.

Zij vlogen zoo snel zij konden toe op een aangrenzend steigertje, waar een zestal booten lagen.

In een daarvan was een man in een Overall juist klaar met het bijvullen van benzine, en hij stond nu verschrikt te kijken naar het spartelen van den politiebeambte, in het koude water, dat hem weer tot zich zelf scheen te hebben gebracht.

En het was juist deze boot, die Raffles door haar vorm het meeste aantrok.

Zij zag er snel uit.

Zonder te talmen gaf hij Henderson een wenk, die hem onmiddellijk begreep, den steiger opsnelde, zich met een hand vasthield aan een meerpaal, en met de andere den heer in de werkjas stevig in de kraag greep, en hem, spartelend en schreeuwend uit de boot trok, alsof hij een kind van twee maanden was geweest.

Nog geen vier tellen later waren de drie mannen in de motorboot gesprongen, en voeren niet zonder moeite weg, want de naastliggende jachten en sloepen belemmerden het manoeuvreeren niet weinig.

De boot zwaaide juist om den kop van den steiger heen, toen de politie kwam aanloopen.

De beambte die in het water gelegen had en zich nu vastklampte aan het steigertje, bulderde iets, wees naar de rivier, en het volgende oogenblik vlogen Raffles en zijn vrienden de kogels fluitend om de ooren.

Het was duidelijk dat men hen in de opwinding voor de vluchtelingen aanzag!

Gelukkig begunstigde de duisternis hen, en een paar seconden later hield het vuren dan

ook op.

De politie zocht nu zeker naar een andere boot, om daarmee de achtervolging te beginnen.

Raffles was de eerste die eenig spoor vond van de vluchtelingen en wel in den vorm van een streep sneeuw wit schuim op het water, dat stellig afkomstig moest zijn van een boot die zich met groote snelheid voort bewoog.

Hij wees er zwijgend Brand op, die zich diep over het lage boord bukde, de vuisten balde en uitriep :

— Wij halen hen nooit in ! Die politieboot loopt veel harder dan de onze !

— Niet veel harder — maar toch hard genoeg om te ontsnappen ! mompelde Raffles strak voor zich uitziende over het donkere water. En als er niets tusschenbeide komt, — — — maar bij mijn ziel, dat doet het juist wel als mijn oogen mij niet bedriegen !

Op een paar kabellengten voor hun eigen boot voer met de grootste snelheid, op gevaar af, tegen een ander schip op te loopen, de politieboot.

Het vaartuig zelf was nauwelijks zichtbaar, maar des te beter de witte streep van zijn kiel-zog.

En weer wat verder stak juist opnieuw de logge, reusachtige pont over.

Het was duidelijk dat de politieboot zich daartegen te pletter zou loopen als zij haar vaart niet minderde of haar koers wijzigde.

Bill deed zoowel het een als het ander, en voer in een grooten boog achter de pont om.

Raffles had echter kaarsrecht kunnen doorsturen, en daardoor won hij een flink stuk op de vluchtelingen.

Toen de politieboot weer te voorschijn kwam van achter de pont was er nauwelijks een afstand van tachtig meters tusschen de beide vaartuigjes.

En de hoop in het hart van Henderson herleefde !

Hun eigen boot bleek zeer snel te loopen, en misschien zelfs wel even snel als het gestolen politievaartuig.

Zoo duurde de achtervolging wel bijna tien minuten zonder dat er terrein gewonnen of verloren werd, in noordelijke richting, langs de eindeloze rij pieren en steigers, alle van groote witte nummers voorzien, totdat Brand, die voor in de boot lag neergeknield, een kreet slaakte, en schreeuwde :

— Laat achteruit slaan ! Houdt wat aan bakboord — nog wat !

Henderson, die het stuurwiel bediende, ge-

hoorzaamde onmiddellijk, en Raffles bukde zich Brand toe, en schreeuwde :

— Wat is er ? Waarom laat je ons stoppen ?

— Daar ! In het water ! Zie je het niet ?

Een weinig voor hen uit dreef iets wist, zachtjes meedeinend op de golven.

Raffles herkende het aanstonds.

Het was een menschelijk gelaat.

De agent ! Zij hebben den agent over boord geworpen, de ellendelingen ! schreeuwde Brand woedend.

— Wij zullen hem aan boord trekken — misschien leeft hij nog ! zeide Raffles vastberaden. Hij knielde naast Brand neer, en Henderson stuurde zoo behendig, dat hij vlak langs den drenkeling voer, die door de twee mannen op de voorplecht aan boord werd getrokken.

Onmiddellijk werkte de motor weer op volle kracht — maar er was een kostbare minuut verloren gegaan.

Van de politieboot was niets meer te zien.

De drenkeling bleek inderdaad de agent te zijn, die door Bill was neergeschoten. Hij had een schotwonde in de borst, die wel zeer gevaarlijk maar toch niet doodelijk was. De man zou echter stellig verdronken zijn, zonder de tusschenkomst van Brand.

Raffles legde den armen kerel dadelijk languit op het voordek, knoopte zijn uniform los, en zuiverde wonde zoo goed mogelijk. Waarop hij ze verbond met wat de kleine kajuit opleverde aan schoon linnen — en dat was waarlijk niet veel.

Gelukkig had de man, doordat hij bijna niet adem haalde, slechts heel weinig water binnen gekregen, en na een paar minuten sloeg hij al weer de oogen op, keek verwilderd om zich heen, en poogde zich op te richten, maar Raffles zeide haastig :

— Blijf stil liggen ! Je bent ernstig gewond. Wij zullen je zoo spoedig mogelijk aan land zetten — het is nu toch vruchteloos geworden !

— Wat bedoel je ? vroeg de man zwakjes.

— Ik bedoel die achtervolging van die slang, en van dien kerel die je heeft neergeschoten !

De agent glimlachte flauwtjes, en zei met moeite :

— Ja, dat is Chicago Bill geweest, die me dat geleverd heeft. Maar als je van plan bent hem te pakken, ga dan maar gerust verder — je haalt hem in !

— Onmogelijk — hij heeft de politieboot !

— Ik zeg je dat je hem inhaalt ! Ik heb —

daar beneden — waar ze me hadden neergesmeten — de prop uit den boem kunnen trekken en over boord gooien! Ze loopen vol, binnen een kwartier tijds, ha ha! Hij staat — als een gek te hoozen — maar dat zal hem niet helpen! Toen werden ze zoo kwaad — het tuig — dat ze me over boord smeten! Heb ik hem dat — niet netjes gelapt?

Raffles keek vol bewondering neer op dien dapperen kerel, die, zwaargewond als hij was, toch nog zijn leven had gewaagd om twee schurken in hun vlucht te belemmeren, en zei:

— Jij bent een flinke vent, agent, en het zal je geen windeieren leggen! Jij brengt het nog ver!

— Dank je wel, maat! zeide de agent met een gelukkig gezicht. Als ik het er tenminste bovenop haal! Waar zijn we hier ergens?

— Bij steiger 62!

— Mooi zoo, dat is bij Gansevoort Street! Zet mij even aan wal, wil je? Er is daar een post van „Eerste hulp Bij Ongelukken.” Ik kan je toch niet helpen — ik ben vleugellam! Je kunt daar des noods ook agenten aan boord nemen!

— Niet noodig! zeide Raffles. Wij doen het alleen wel! En agenten kunnen we overal krijgen, wij mogen vooral niet meer tijd verliezen.

De agent zweeg. Het spreken scheen hem te hebben uitgeput.

Henderson had reeds de boot naar den rechter wal gestuurd, en wist haar behendig juist voor steiger 62 te krijgen.

Raffles en Brand droegen den gewonden agent zoo voorzichtig mogelijk aan land, en ditmaal waren de omstandigheden hun gunstig gezind, want er waren daar eenige mannen van den havendienst, die Raffles haastig op de hoogte stelde, en die hem mededeelden, dat de politieboot zoeven was voorbijgevaren, en dat het hun reeds was opgevallen, dat zij zoo laag op het water lag, en dat er iets aan boord scheen te haperen.

Raffles knikte zwijgend, beval nogmaals den agent in hun hoede aan, en toen sprong hij haastig weer aan boord, en de boot zette de achtervolging voort.

Raffles zou pas den volgenden dag uit de bladen vernemen, dat slechts weinige seconden nadat de motor weer draaide, de telefoon rinkelde in het posthuis op den steiger, om den mannen te waarschuwen, dat er zoeven een motorboot gestolen was!

Trouwens, langs den geheelen Hudson River was de boodschap al reeds langs de draden gevlogen en per Radio rondgezegd, dat er een

politieboot zoowel als een gewone motorboot gestolen waren, en dat de eerste de beruchte Goudhaar aan boord had, en nog een kerel, die waarschijnlijk Chicago Bill was.

Raffles begreep dit zeer goed, en toch was hij overtuigd, dat Chicago Bill en de vrouw zeer groote kans hadden gehad op ontsnapping zonder de opofferende daad van den politieagent. Want er zijn maar weinig motorbooten, die even snel of sneller zijn als een politievaartuig en al zijn er van die vlugge bodems heel, wat in New York — het zou toch wel toevallig zijn geweest, als er juist op de Hudson River en op dien plek een paar ter beschikking waren geweest.

Nu echter stond de zaak er geheel anders voor!

De politieboot was zinkende, de prop was over boord geworpen, en het zou niet zoo gemakkelijk zijn, iets anders te vinden, om de opening te dichten. Trouwens, daarvoor was het stellig al veel te laat, want het water zou zeker al een voet in het schip staan!

Een kwartier nadat zij van steiger 51 waren vertrokken, slaakte Brand weer een kreet en wees voor zich uit.

In het midden van de breede rivier voer een klein schip, dat juist begon over te steken naar den linker wal, dat wil dus zeggen naar Hoboken.

Er kon geen twijfel meer aan zijn, of het liep met de arme politieboot ten einde!

Een paar mi nuten verstreken, en reeds kon men duidelijk zien hoe een lange, zware man als een krankzinnige aan het hoozen was, terwijl Goudhaar aan het kleine stuurrad stond en telkens achterom keek.

Het werd hoog tijd, dat de boot op den wal werd gezet, want het boord was al bijna gelijk met de oppervlakte van het water.

Het was blijkbaar het plan van Chicago Bill, te landen bij een van de Gouvernementspieren.

Het is hier zeer stil. Huizen vindt men op die plek niet, alleen maar loodsen, die het eigendom zijn van de regeering, en waar allerlei legergoederen en andere voorraden zijn opgeslagen.

Konden zij eenmaal die plek bereiken, dan zou een ontvluchting misschien toch nog mogelijk zijn.

De duisternis is hier bijna volkomen, want er branden slechts weinige lantaarns.

Raffles zag dit alles ook zeer goed in, en daarom poogde hij, den bandiet den weg af te snijden.

Bill had hem nu ook in het oog gekregen en schudde woedend zijn geweldige vuist zonder evenwel te durven schieten, daar hij wel begreep, dat dit aan land gehoord zou worden, en zijn lot dan bezegeld was.

Door een uiterste poging slaagde het tweetal erin, het zinkende vaartuig bij een van de laatste pieren te krijgen, en zij moesten zich ophijschen, om vasten voet te krijgen op den planken vloer.

Zij begonnen dadelijk hard te loopen, maar het was hun laatste loop.

Henderson stuurde de motorboot behendig langs een aangrenzende steiger, en nog voor zij geheel sti lag sprongen hij en Raffles aan land terwijl Brand de boot meerde.

En toen stond Chicago Bill stil, en keerde zich dreigend om.

Waarschijnlijk geloofde hij door zijn geweldige kracht die twee mannen, die daar naderden, wel aan te kunnen.

Goudhaar hield zich wat terzijde, in de schaduw van een der loodsen, loerend in gebukte houding, als een roofdier, dat gereed staat, zich met een machtigen sprong op zijn prooi te werpen.

Chicago Bill had een bokshouding aangenomen, en wachtte zijn beide tegenstanders af.

Raffles wilde reeds onbevreesd op hem toetreden, maar Henderson was hem voor, en zei :

— Ik vraag U vrschooning, Mylord, maar ik zou het liever zelf doen ! Die kerel is te zwaar voor U ! Hij is meer van mijn postuur !

En daar had de heer Chicago Bill al een tik

te pakken, die hem deed duizelen, en hem alle sterren en strepen van de Amerikaansche vlag deden zien.

Hij slaakte een woest gebrul, en viel als een razende naar Henderson uit, als een getergde stier, maar nogmaals kwam de verschrikkelijke, ijzerharde vuist hem tegemoet, en velde hem neer, en nu voor goed.

Op hetzelfde oogenblik klonk er een geluid, dat veel van een zweeps slag had.

Goudhaar had met haar windpistool op Raffles geschoten, dien zij herkend had.

En als haar hand wat minder had getrild van woede, dan zou dit avontuur het laatste zijn geweest van den Grooten Onbekende.

Nu schampte de kogel hem slechts aan zijn schouder en voor zij nogmaals kon schieten had Raffles haar pols gegrepen, en haar het wapen ontworpen.

Hij keek haar even aan, en zei schouderophalend :

— Drift en woede zijn slechte makkers, Maria Lanesso, als men het op het leven van een ander heeft voorzien. Ik denk dat dit je laatste schot is geweest !

En zoo was het ook.

Weinige minuten later waren Chicago Bill en Goudhaar opgesloten in een politieposthuis, en twee uren daarna zaten zij in dezelfde gevangenis, waar professor Shirley hen dienzelfden avond reeds was voorgegaan, na gearresteerd te zijn door een van die zeldzame gelukkige toevallen, waarop zelfs de beste politie wel eens staat mag maken.

De volgende aflevering bevat :

De Smokkelkoningin

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885